

NORMALITATE ????

discriminare sociala
saracie si marginalizare
ura etnica si xenofobie
homofobie si sexism
autoritarianism

NU, MULTUMIM !!!

Manifestatie antidiscriminare
Concerte si filme

SOLIDARITATE !!!

Cine, daca nu noi?
Cand, daca nu acum?
Unde, daca nu aici?

MANIFEST – de ce o acțiune antifascistă?

Motto: “Crescut în societatea patriarhală / Vei spune “Femeia este o penală” / Crescut în societatea rasistă / Vei spune “Țigani onești nu există” / Crescut în societatea ortodox-morală / Vei “ști” că religia nu te înșeală / Crescut în societatea homofobă / Vei spune “Sodomia-i o boală / Crescut în societatea naționalistă / “O țară mai frumoasă nu există” / Crescut în societatea bolșevică / Te simți neînsemnat și-ți este frică !” (O EDUCAȚIE TIPICĂ – Pavilionul 32, trupă din Timișoara)

Despre fascism se spune că “nu mai există”. Ne gândim la fascism ca la un cuvânt “vechi”, ce acoperă un trecut “îndepărtat”. Din păcate, chiar dacă fascismul “nu mai există”, ideile fasciste îmbracă în continuare diferite forme, adesea susținute de “oamenii normali”. În fapt, ideile fasciste operează distincții majore între indivizi: cei “normali” și cei “anormali”; cei care sînt cetățeni ai unei națiuni și non-cetățenii, văzuți ca o sursă majoră de corupere și distrugere a unității respectivei națiuni. Unde începe și unde se termină această “normalitate” trîmbițată, cine îi stabilește granițele sau limitele, ce anume o validează, reprezintă aspecte despre care promotorii “normalității” nu discută, ele fiind înțelese “de la sine”.

Neo-nazismul și naționalismul, la fel ca și coordonatele lor esențiale (rasismul, discriminarea, xenofobia), pot fi considerate cele mai vizibile manifestări ale tendințelor fasciste. Societățile omenești de oriunde, inclusiv cea românească, includ și permit o mulțime de feluri de discriminare, adeseori camuflăte, ceea ce încurajează de minune răspîndirea ideologiilor fasciste. Trebuie să reținem

însă că astfel de idei nu apar pur și simplu din rîndurile unor “fasciști misterioși” care lucrează “din umbră”, ci sînt întreținute chiar în sînul culturii pe care ne-o însușim treptat și din care facem parte. Scopul unei acțiuni antifasciste ar fi tocmai acesta: să încercăm să construim o (sub)cultură diferită care să lupte împotriva răspîndirii ideilor discriminatoare și intolerante.

Retorica anti-fascista actuală poate părea antipatică românilor, pentru că timp de 45 de ani și comuniștii au promovat un discurs antifascist asemănător. Sintagme precum “războiul de eliberare anti-fascistă și anti-imperialistă” vă spun oare ceva? Dar declarațiile lui Nicolae Ceaușescu, potrivit cărora printre oamenii ieșiți în stradă la revoluție se aflau “elemente fasciste”? Dar acuzațiile lui Ion Iliescu la adresa studenților din Piața Universității, cum că aceștia ar fi fost “fasciști”?

Cu toate acestea, între cele două retorici există o diferență majoră. Comunismul critica fascismul cu argumentele unei ideologii care era la rîndul ei totalitară, în timp ce critica actuală a fascismului vine din perspectiva drepturilor omului și a unor probleme reale existente în societate. Comuniștii foloseau fascismul pe post de “sperietoare”, pentru că aveau nevoie de un dușman, în timp ce retorica antifascistă contestă o ideologie care produce discriminare, incită la ură și excludere socială. Cum spunea cineva, “nu folosim eticheta de “neofascist” ca o insultă ieftină cu scopul de a provoca o reacție emoțională, ci ca o descriere reală a unui fenomen actual”.

În egală măsură, credem că e momentul să ne delimităm de un anumit gen de discurs al unor categorii ‘discriminate’ care, la rîndul lor, discriminează agresiv alte categorii sau grupuri sociale. Nu vrem să dăm nume, dar astfel de

discursuri devin tot mai vizibile în muzică, pe stadioanele de fotbal, pe internet și chiar în mass media. Imaginea pe care aceștia încearcă să o promoveze, aceea de ‘rebeli-victime’ ale unei societăți care nu le acceptă modul de a fi este ridicolă în contextul în care ei promovează un discurs extrem de agresiv la adresa altor grupuri (femei, romi, homosexuali, etc).

Am organizat această acțiune care include concerte, proiecții de filme, o manifestație în centrul orașului, la fel ca și distribuția unei broșuri, pentru că am simțit nevoia de a spune NU unor lucruri pe care le vedem în jur și care ne deranjează: intoleranța, discriminarea de orice fel, ura, xenofobia, autoritarismul. Normalitatea promovată de unii nu este și normalitatea noastră. Mai mult, nimeni nu ne poate impune această “normalitate” ca fiind cea legitimă. În plus, multe dintre aspectele îngrijorătoare enunțate mai sus nu fac parte din agenda publică (incluzând agenda presei, agenda politicianilor și cea a cetățeanului). Noi considerăm că a sosit momentul ca aceste probleme să fie cunoscute și mai ales conștientizate de societatea românească.

Totodată, în cadrul acestei acțiuni s-a intenționat și realizarea unei apropieri între grupurile informale de activiști și cele din zona societății civile. Ar fi un prim pas în conturarea unei rețele mai complexe de acțiune socială.

Pe scurt, de ce aceasta acțiune?

- pentru ca nu mai dorim ca sexismul, rasismul, xenofobia, antisemitismul, homofobia și alte forme de discriminare să fie prezente în gândirea și comportamentul oamenilor cu care interacționăm.

-pentru că sîntem pentru egalitate și respect între oameni, indiferent de rasă, statut social-economic, etnie, orientare sexuală, gen.

-pentru că vrem abolirea granițelor vizibile și invizibile care îngrădesc dreptul de liberă exprimare a grupurilor marginalizate sau minoritare

-pentru că sîntem împotriva organizării ierarhice a societății și a autoritarismului, care face ca cei puternici să fie stăpîniți celor slabi, ca cei mulți să fie asupritorii celor minoritari

NORMALITATE??? NU, MULȚUMIM.

DESPRE FASCISM

"[Fascismul]... a fost capabil sa inlature notiunea-cheie care regla societatea moderna, cea a cetateniei universale. Afirm ca aceasta este principala caracteristica a fascismului. Si ea a fost reluata si in circumstante democratice (nici macar nu spun ca a fost deghizata democratic). Fascismul post-totalitar prospera sub incapatoarea carapace a capitalismului global si noi trebuie sa-i spunem pe numele sau adevarat. Exista o logica in motivele pentru care nazistii i-au declarat pe comunisti, pe evrei, pe homosexuali si pe bolnavii mintali non-cetateni si, in consecinta, non-umani. Aceste categorii de oameni, asa cum erau ele vazute de nazisti, reprezentau exact tipurile esentiale pentru realizarea proiectului iluminist. Astfel, comunistii erau rebelii de "joasa extractie", masele fara lideri si fara directie, aduse de universalismul lor fara radacini la revolta impotriva ierarhiei naturale; evreii erau comunitatea supravietuind din Evul Mediu crestin, fara o putere politica proprie, determinati doar de o autoritate fara putere coercitiva; poporul Cartii, prin definitie un popor ne-razboinic; homosexualii se caracterizau prin inabilitatea sau prin lipsa de dorinta de a procrea, de a lasa ceva posteritatii, de a continua, o negare vie a pretinsei legaturi dintre natura si istorie; bolnavii mintali, cei care aud voci neauzite de noi ceilalti - cu alte cuvinte toti oameni care solicita un efort moral pentru a fi acceptati, nefiind un "dat" imediat, care sint adecvati doar daca se accepta egalitatea celor diferiti.

In ceea ce eu cred a fi cea mai profunda tentativa de analiza a fenomenului, Georges Bataille (Structura psihologica a fascismului publicata initial in 1933) aplica binecunoscutele sale conceptii despre omogenitate si eterogenitate. Ca sa simplificam, societatea omogena pune stapinire pe munca, schimburi, utilitati, represiunea sexuala, pe corectitudine, pe liniste, pe procreatie; ceea ce este eterogen "include tot ceea ce rezulta din cheltuieli neproductive (lucrurile sacre fac si ele parte din acest intreg), ele sint tot ceea ce respinge societatea omogena, considerat fie risipa, fie valoare superioara transcendentă. Sint aici incluse produsele eliminate de corpul omenesc si unele materii asemanatoare (gunoiul, parazitii), parti ale trupului; persoane, cuvinte sau acte cu valoare de sugestie erotica, diverse procese ale

subconstientului ca visele si nevrozele; numeroase elemente sau forme sociale pe care societatea omogena este incapabila sa le asimileze; gloate, razboinici, aristocrati, clasele saracite, diferitele tipuri de indivizi violenti sau cei care refuza regula (nebuni, conducatori, poeti etc.); ... Violenta, excesul, delirul, nebunia caracterizeaza elementele eterogene... comparate cu viata cotidiana, existenta eterogena poate fi reprezentata ca alteritate, ca nepotrivire, incarcind aceste cuvinte cu valoarea pozitiva pe care ele o au in experienta afectiva".

Din "Despre post-fascism" de G.M. Tamas
<http://romania.indymedia.org/ro/2004/06/152.shtml>

Una din conceptiile gresite pe care oameni din ambele zone ale esichierului politic – stinga si dreapta – inca le mai au despre fascism este ca el poate fi redus la un set de principii ideologice, ca anarhismul sau comunismul, si de aceea multi apeleaza la simple definitii din dictionar pentru a-l descrie si confrunta.

Asa cum demonstreaza Robert O. Paxton in cartea *Anatomia Fascismului*, natura mutativa a fascismului face ca astfel de definitii sa fie aproape imposibile si mai mereu gresite.

Dintre toate, cea care se apropie cel mai mult de o singura definitie concisa a fascismului este formularea "populism ultranationalist palingenic" a lui Roger Griffin ("palingeneza" avind la centru mitul unei renasteri din cenusa, ca cea a pasarii Phoenix). Aceasta definitie reprezinta caracteristici ce ramin constante la fascism in toate etapele dezvoltarii lui. Paxton noteaza o constanta similara – mai exact insistentă fascismului ca numai el reprezinta identitatea autentica a natiunii in care s-a format – si descrie fascismul ca "conducere totalitara de dreapta impusa cu sprijin popular".

Deoarece fascismul este mai mult o patologie politica decit un singur principiu usor de identificat, Paxton (si altii cum ar fi Stanley Payne si Umberto Eco) ofera o explicatie descriptiva a fenomenului. Fascismul, deci, este alimentat de noua "pasioni mobilizatoare" care de unele singure par destul de inofensive, chiar perfect familiare ca parte din traditionalul vacarm politic. Dar luate impreuna, ele devin letale.

Din aceste noua “pasiunii”, cinci descriu caracteristici reale ale miscarilor conservatoare moderne:

- intietatea grupului, fata de care orice persoana are o datorie superioara oricarui drept, universal sau individual, si subordonarea individului;
- convingerea ca grupul de care apartine persoana cu pricina este victimizat – un sentiment care justifica orice actiune, fara limite legale sau morale, impotriva dusmanilor grupului, atat interni cit si externi;
- teama de un declin iminent al grupului sub impactul corosiv al liberalismului individualist, conflictului de clasa, si influentelor straine;
- necesitatea coagulării unei comunitati mai pure, daca se poate cu consentul majoritatii sau daca este nevoie prin violenta exclusivista;
- superioritatea instinctelor liderului fata de orice rationalitate universala, abstracta.

Desi aceste caracteristici, prezente in gindirea conservatoare, descriu un fel de precursor al fascismului, citeva elemente de baza inca lipsesc din societatea noastra:

- agenda conservatorismului mainstream nu se prezinta in general ca fiind revolutionara;
- sistemul politic nu se apropie de cel al partidului unic, si statul nu e o dictatura;
- inca nu se bazeaza pe violenta fizica si campanii de intimidare directa pentru a obtine putere si a suprima opozitia;
- democratia nu se gaseste intr-o criza reala, ceea ce ar fi necesar fascismul adevarat sa prinda radacini.

dupa “Is Right Wing America Becoming Fascist?” de David Neiwirt
http://adbusters.org/the_magazine/65/Is_RightWing_America_Becoming_Fascist.html

SCURTĂ ISTORIE A EXTREMISMULUI ÎN ROMÂNIA

Legiunea Arhanghelului Mihai, cunoscută sub numele Garda de Fier, a fost principala mișcare fascistă din România. Formată în 1930 de Corneliu Zelea Codreanu și condusă tot de acesta pînă la moartea sa în 1938, mișcarea a atins punctul culminant al puterii sub conducerea lui Horia Sima, în timpul celui de-al doilea război mondial, în cadrul regimului instaurat de Ion Antonescu.

Ca și în cazul celorlalte mișcări fasciste din Europa, caracteristicile Gărzii de Fier au fost violența, antisemitismul și naționalismul virulent. Au existat însă particularități care au distins Garda de Fier de alte mișcări similare – în primul rînd **principiile religioase** adînci și mai ales utilizarea lor masivă în apelul către tineri, profesori și țărani, categorii ce au constituit marea parte a membrilor mișcării. Acest lucru a distins Garda de alte mișcări care aveau mai degrabă tendința de a respinge religia. Conform informațiilor afișate pe siteul

<http://hist.academic.claremontmckenna.edu/jpetropoulos/ironguard>,

Garda de Fier a fost singura mișcare fascistă din Europa care a venit la putere fără ajutorul unei națiuni străine.

Rădăcinile

La fel ca majoritatea mișcărilor de același gen, **fascismul românesc a apărut pe fondul crizei economice, politice și ideologice de după cel de-al doilea război mondial**. Tranziția României la începutul secolului XX de la o economie bazată în primul rînd pe agricultură la o structură mai capitalistă, a dus la șomaj ridicat și la înrăutățirea condițiilor de trai pentru țărani, clasa muncitoare și mica burghezie. Analfabetismul și mortalitatea infantilă cunoșteau unele dintre cele mai ridicate rate în România în acea perioadă. De asemenea, centralizarea capitalului în mîinile cîtorva persoane a produs diferențe accentuate între populația urbană și cea rurală. Potrivit datelor de pe același site citat, populația rurală consuma între 1936 – 1937 aproximativ 10% din produsele industriale, iar cea urbană 90%.

Aceste condiții au sporit nemulțumirea în rîndurile micii burghezii (care alcătuia baza Gărzii) și a intelectualilor conservatori

care contestau eficacitatea modelului capitalist în România. De asemenea, investițiile străine (venite în special din Franța și Marea Britanie) reprezentau 30% din economia României. Există în orice caz tendința ca economia și politica românească să fie guvernate sau cel puțin dirijate de investițiile străine, ceea ce a dus la **dezvoltarea unui sentiment hipernaționalist și a xenofobiei**. În ceea ce privește **eșecul modelului capitalist**, acesta era asociat cu **evreii** români, ceea ce a stimulat un **antisemitism virulent**.

În afară de toate aceste lucruri, organizarea politică era una inefficientă, bazată pe “guverne prin rotație”, care conduceau pentru perioade scurte de timp; nu exista de fapt o democrație parlamentară autentică, deși exista o structură liberală democratică a sistemului politic. Ceea ce, iarăși, a constituit un teren propice pentru dezvoltarea fascismului.

Rădăcinile intelectuale ale fascismului se regăsesc undeva în preajma secolului XIX, în scrierile unor gânditori conservatori precum Mihael Eminescu sau A.C. Cuza. În sec. XIX, de exemplu, Eminescu protesta că “România e guvernată de instituții franceze, afaceri evreiești și industrie austriacă.” La rîndul său, Cuza promovează antisemitismul, inspirîndu-se din teoriile rasiste ale lui Drumont și Chamberlain. Conform acestuia, evreii alcătuiau un “corp străin” și reprezintă principala cauză a dificultăților economice.

Aspecte centrale ale fascismului românesc

În afara anti-semitismului, anti-comunismului (considerat o conspirație evreiască), naționalismului (națiunea română “are suflet, conștiință, centru existențial” dar și o istorie glorioasă), caracteristica unică a fascismului românesc rămîne **încorporarea creștinismului ortodox în doctrina politică și structura Gărzii de Fier** în scopul atragerii populației rurale. **Ortodoxismul** era considerat o parte importantă a “**continuității istorice românești**”, teză puternic susținută. Folosirea temelor religioase pentru propagandă, inclusiv sugerarea “miracolelor” care se vor produce la venirea Gărzii de Fier sau “predestinarea” acesteia, misticismul în general, rugăciunile colective, cîntecele religioase și procesiunile, reprezentau dimensiuni importante ale mișcării fasciste.

Prezent

Nu este greu de observat că anumite caracteristici enumerate mai sus se regăsesc în prezent încorporate în doctrina unor formațiuni ultra-naționaliste precum Noua Dreaptă. De altfel, respectiva formațiune se declară a fi un “forum creștin” (Forumul Creștin Noua Dreaptă), care se revendică în mod programatic de la doctrina legionară, considerîndu-se continuatorul legitim al Mișcării Legionare, promovînd totodată cultul personalității lui Corneliu Zelea Codreanu, la care se referă drept “Căpitanul”. Doctrina formațiunii se bazează pe **naționalism militant** și pe **convingeri creștin ortodoxe** puternice. O investigație a sitului Noii Drepte arată că aceasta se opune comunismului, minorităților sexuale, avortului, cultelor și grupurilor religioase ne-creștine, autonomiei minorității maghiare, dar și unor instituții precum Uniunea Europeană sau NATO. Noua Dreaptă se declară a fi împotriva marxismului dar și a capitalismului, a globalizării, a influențelor culturale străine (cultură americană, manele, sărbători precum Valentine’s Day – care nu au ce “căuta” într-o țară creștină precum România). În mod ironic, este folosit același concept de “justiție socială” ca și în retorica mișcărilor contestatate alter-globalizare (care militează pentru o globalizare alternativă, non-corporată, care să permită mai degrabă libertatea socială a individului și nu doar libera trecere a capitalului). Însă conceptul cu pricina nu este justificat sau explicat în mod clar de această formațiune extremistă, al cărei scop politic ultim declarat este “reîntregirea României Mari” (adică România de dinaintea celui de-al doilea război mondial). Noua Dreaptă se declară de asemenea împotriva aderării Turciei în proiectul Uniunii Europene și consideră că emigrația musulmană ar trebui să fie oprită în Europa .

Noua Dreaptă s-a afiliat așa numitei Falange Europene, o adunare de grupări de extremă dreaptă din mai multe țări, către web site-urile cărora există trimiteri din siteul ND. Astfel de grupări ar fi NPD – Partidul Național Democrat (Germania), NOP – Renașterea Națională a Poloniei (Polonia), Bloc Identitaire (Franța), PNR – Partidul Renașterii Naționale (Portugalia), Slovenska Pospolitos (Slovacia), Bund Freier Jugend (Austria), England First (Anglia).

Există o legătură neoficială între Forumul Creștin Noua Dreaptă și formațiuni politice precum Partidul Noua Generație condus de Gigi

Becali și instituții religioase majore precum BOR (Biserica Ortodoxă Română). Deși nerecunoscute public, legăturile cu pricina s-au confirmat cel mai bine cu ocazia **Marșului pentru normalitate** de pe 3 iunie 2006, o manifestație replică la parada gay care s-a desfășurat în aceeași zi. Marșul pentru normalitate a fost organizat de Forumul Creștin Noua Dreaptă, BOR, Mitropolia Română, Fundația Creștină Gigi Becali, Asociația Altermedia și alte ong-uri.

Pentru final am ales câteva citate preluate de pe web site-ul formațiunii, care susțin următoarele: “(...)ducem o muncă permanentă de trezire a conștiințelor și de avertizare asupra pericolelor care amenință neamul românesc”

“(...)prin răspîndirea ideilor noastre dorim să contribuim la respiritualizarea și renașionalizarea individului, la mîntuirea neamului românesc prin împăcarea acestuia cu Dumnezeu”

“Noua Dreaptă întruclipează o **dreaptă națională, socială și creștină**, situată pe o filiație neîntreruptă care începe cu Mihai Eminescu și continuă cu Nicolae Paulescu, Nae Ionescu, Nichifor Crainic, Corneliu Codreanu, Ion Mota, Vasile Marin, Alexandru Cantacuzino, Mircea Eliade, Constantin Noica, Dumitru Staniloae. Mîndră de trecut dar cu privirile îndreptate spre viitor, Noua Dreapta este singura mișcare de revigorare creștină și națională, de la acest început de mileniu, din România”.

Concluziile și reflecțiile vă aparțin.

NOAPTEA DE POGROM DIN 9 NOIEMBRIE 1938 - GERMANIA

Pe data de 9 noiembrie 1938, în Germania, nazistii au declansat pogromul împotriva evreilor. Începând cu 1933, odată cu venirea nazistilor la putere, au fost adoptate legi puternic discriminatoare la adresa etnicilor evrei care au fost altfel forțati să cedeze afacerile “arienilor”, să cumpere numai din magazine deținute de alți evrei, să-și educe copiii numai în școli speciale pentru evrei etc. În același timp se organizau acțiuni de stradă violente împotriva evreilor. Totuși pînă pe 9 noiembrie 1938 aceste atacuri păstrau aparenta unor acțiuni neordonate, tolerate de conducerea Partidului Nazist și guvern.

Pe 6 noiembrie un tânăr evreu din Paris - H. Grynspan - primește o carte postală de la tatăl său, Zinder care pe 27 octombrie fusese deportat împreună cu alți 18000 de evrei germani la granița cu Polonia. Epistola descrie condițiile groaznice pe care deportații le îndurau. H. Grynspan cuprins de furie după citirea scrisorii a mers direct la Ambasada Germaniei din Paris și a împuscat primul oficial german ieșit în cale - Ernst von Roth. Diplomatul german a murit pe 8 noiembrie 1923 în urma rănii suferite iar vestea morții lui a ajuns în Germania a doua zi, în timp ce Hitler și Goebbels luau parte la o întrunire NSDAP cu ocazia aniversării a 10 ani de la puciul lui Hitler (8 noiembrie 1923). Goebbels a speculat evenimentul tinind un discurs plin de ură la adresa evreilor. Pogromul a început în Berlin pe 9 noiembrie 1938, organizat (neoficial) de SA Storm Troops (militia lui Hitler). Printr-o telegramă adresată tuturor grupurilor SS și SA R.Heydrich (ofiter superior al SS) ordona clar declansarea violențelor.

Sinagogile au fost incendiate; au fost arse cartile religioase; mulți evrei au fost atacați; magazinele evreilor au fost vandalizate (peste 7000). Numele de “Kristallnacht” (Noaptea de Cristal) e legat tocmai de imaginea geamurilor sparte de la magazinele evreiești.

În timpul operațiunii care a durat 24 de ore peste 200 de sinagogi au fost distruse, 91 de oameni omorâți și peste 30.000 duși în lagarele de concentrare unde cei mai mulți și-au găsit sfârșitul pe parcursul următoarelor 2 luni.

În prezent Noaptea de Cristal e considerat începutul Holocaustului – masacrarea populației evreiești din Europa. Pe lângă cei aproximativ 6 milioane de evrei de anihilați, nazistii mai aveau în programul de exterminare încă 5,5 milioane de oameni considerați „dușmani ai statului german”: criminali, asociali, homosexuali, bolnavi psihic, martori ai lui Jehova, comunisti, socialisti, țigani și sinti (țigani vorbitori de limba germană).

Numele operațiunii Noaptea de Cristal a fost ales chiar de nazisti pentru jocul de cuvinte (sticla – cristal – lux - evrei). Antifasciștii germani de azi preferă să numească pogromul din 9 noiembrie „Reichspogromnacht” (Noaptea de Pogrom) deși în cele mai multe țări termenul „Noaptea de Cristal” e mult mai cunoscut.

S-A ÎNTIMPLAT ÎN CARTIERUL TAU SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ ȘI HOLOCAUSTUL

Pe 9 Octombrie, în București, s-a pus o primă piatră din ceea ce urmează a fi Memorialul Victimelor Holocaustului din România. La exact 65 de ani de la începerea deportării familiilor de evrei din Bucovina și Transnistria, această dată este acum considerată a fi „Ziua Memorială a Victimelor Holocaustului din România”. Statului român i-au trebuit mai mult de trei generații pentru a-și putea recunoaște reponsabilitatea istorică pe care o are față de persecutarea și uciderea a sute de mii de evrei și romei.

Amintiri

Max C. Goodmann:

“M-am născut în România, în orașul Rădăuți din Bucovina. Zona Bucovinei, fusese în trecut parte din Austria, iar în 1918 s-a alipit României. Tatăl meu era veterinar și crescător de cai, având o situație materială bună – ceea ce ne-a permis mie și surorii mele (care era cu doi ani mai mică decât mine) să avem o copilărie lipsită de griji. Deși în 1938 și 1939 au fost adoptate anumite legi împotriva evreilor, acest lucru nu ne-a afectat în mod direct, până în Iunie 1940 când situația s-a schimbat brusc și pe neașteptate.

Pe 28 Iunie 1940, Uniunea Sovietică a ocupat Basarabia și Nordul Bucovinei. În scurt timp a început să circule un zvon cum că evreii din aceste provincii au atacat armata română aflată în retragere, iar în semn de război, soldații români și cei din Garda de Fier au început uciderea evreilor. Tatăl meu se întorcea acasă dintr-o călătorie de afaceri și pe 30 Iunie a fost împins din trenul care se deplasa cu viteză maximă. După două luni, acesta a decedat din cauza rănilor. Eu aveam numai 16 ani. În România se contura o mișcare de revoltă. Pe 6 Septembrie, generalul Ion Antonescu, susținut de Garda de Fier și-a asumat puterea dictatorială și în scurt timp, România s-a alăturat axului Berlin –Roma. În Octombrie, trupele germane au intrat în România, iar în câteva săptămâni România și-a adaptat și însușit toate legile antisemite din Germania Nazistă. Evreii erau persecutați prin multe modalități, iar eu am fost exmatriculat de la școală imediat după terminarea clasei a 10-a.

Pe 12 Octombrie 1941, edictul de expatriere a fost emis în orașul nostru. În 24 de ore, toți evreii au fost nevoiți să-și depună banii și lucrurile de valoare la Banca Națională, să-și împacheteze ce vroiau să ia cu ei (dar nu mai mult de 20 de kg), să-și ia mâncare pentru 3 zile, să-și lase casele intacte cu cheile în ușă și să se strângă în stația de tren pentru a fi transportați și mutați într-un „nou teritoriu”.

Mama mea a dus toate lucrurile de valoare la bancă, însă nu și toți banii. Am luat tot ce am putut căra, am înfășurat banii în jurul trupului surorii mele de 14 ani și am plecat spre stația de tren. Acolo, 9000 de oameni se adunaseră pentru a fi deportați.

Am fost înghesuiți câte 100 de oameni într-un vagon pentru transportat animale. Acest tip de vagoane europene sunt de patru ori mai mici decât cele americane. Stăteam ca niște sardine, tineri și bătrâni, copii și bolnavi care fuseseră scoși direct din spital. Patru trenuri au plecat din orașul nostru. După două zile, trenul a ajuns într-un loc numit Atachi, lângă râul Djester, la o distanță de 150 de km de casa noastră din Rădăuți. Călătoria fusese ca iadul pe pământ. Cea mai gravă problemă pe care o întâmpinasem fusese setea. Doi oameni din vagonul nostru s-au sinucis. La destinație am fost împinși afara din vagoane de către jandarmii români. Afară ploua, iar noroiul ne ajungea până la genunchi. Oamenii au fugit către râul mlăștinos pentru a bea niște apă, iar doi dintre ei au fost împușcați sub ochii mei.

Cu toate acestea, situația noastră era mai bună decât cea a oamenilor din Nordul Bucovinei și din Basarabia, care au fost trimiși pe jos la Atachi, tocmai din lagărul de concentrare din Edineti - aflat la 80 de km distanță. Aceștia fuseseră scoși afară din case în August și ținuți pe un stadion din Edineti, sub cerul liber. Înfomețați și îmbrăcați în zdrențe, aceștia se mișeau de jur-împrejur dezorientați. Grănicerii români îi implingeau pe deportați fără milă. Țăranii din zonele învecinate au venit pe timpul zilei pentru a le vinde alimente la prețuri exorbitante, iar noaptea pentru a-1 jefui. După 2-3 zile, o ambarcațiune primitivă ne-a transportat pe partea cealaltă a râului Djester, dar nu înainte ca grănicerii să ne confiscă toate documentele și toate lucrurile de valoare pe care au putut pune mâna. Unei femei I-au fost smulși cerceii din ureche, în loc să îi fie ceruți pur și simplu.

(...)

Max C. Goodmann, mama și sora lui au supraviețuit numai doi ani și jumătate în lagărul din Transnistria.¹

Conform Raportului Final al Holocaustului din România, între 280.000 și 380.000 de evrei români și ucrainieni și 11000 de rromi au fost uciși sau au murit în România sau pe teritoriile administrate de România în timpul dictaturii mareșalului Ion Antonescu. Antisemitismul însă, nu a fost invenția acestuia: biserica ortodoxă, o parte din intelectualitatea românească, precum și ultranaționalistii din Mișcarea Legionară îl promovaseră cu câteva decenii înaintea. Datorită discursurilor lor pline de ură, evreii au devenit ținte ale agresivității violente din partea vecinilor lor români în etape de criză economică și de construire a națiunii din perioada 1920-1930. Stereotipuri precum: lipsa de onestitate și de credință “adeverată”, comportament conspirativ sau bogăția au dus la catalogarea evreilor ca și dușmani ai unei nații omogene și a mișcării naționaliste-ortodoxe, care încă se folosesc de aceste stereotipuri chiar și în ziua de azi.

După primul Pogrom tolerat public de la 1 Iunie 1940 din Dorohoi – când în timp ce jefuiau Stedl-ul², soldații români au omorât peste 200 de evrei – și după proclamarea Statului Național Legionar pe 8 Septembrie 1940 de către Antonescu și Horia Sima (șeful Gărzii de Fier), teroarea legionară orientată împotriva evreilor a crescut dramatic în intensitate. Ajutată fiind de către cetățeni, Poliția Legionară a arestat, abuzat și torturat evrei în Buzău, Arad, Iași, Câmpulung, Vaslui, Teisan/Prahova, Cernavodă, Călărași, Brăila, Constanța, Petroșani, Pungesti/Vaslui, Târgoviște, precum și în alte orașe³. În Hârșova, pe 19 Ianuarie 1941, Alexandru Spiegel este torturat și lăsat dezbrăcat în piața centrală, copiii aruncă cu bulgari de zăpadă în el, iar la ora 21.00 moare de hipotermie.

¹ www.chgs.umn.edu/.../Minnesotans_and_The_Holocaust/Max_Goodman/MaxGAutobiography.pdf

² “Stedl” este denumirea idiș pentru oraș cu populație formată majoritar din evrei

Pogromul din București

În București, teroarea orientată împotriva evreilor se acumula progresiv. Pe 2 Noiembrie, Lucian Rosen în vârstă de 15 ani este arestat de către Poliția Legionară pentru că distribuia fluturași comuniști. Acesta este bătut, ștrangulat, aruncat de la etajul 6, pentru ca apoi, trupul neînsuflețit al acestuia să fie împșcat. După patru zile, 100 de evrei sunt aduși la sediul central al Gărzii De Fier de pe Strada Traian, unde sunt agresati. Același lucru se întâmplă cu ei și mai târziu la sediul Legionar de pe Strada Roma. În aceeași zi, civilii adună 30 de evrei și îi duc la secția de poliție, unde sunt bătuți brutal. Pe 22 Noiembrie, Poliția Legionară îl arestează pe negociatorul Salomon Klein și îi fură banii din magazin. A doua zi, trupul neînsuflețit al acestuia este încredințat familiei, căreia i se spune că acesta a sărit de la etajul 4 al secției de poliție. În aceeași zi, Teodor Gerber în vârstă de 16 ani, este arestat pentru a doua oară și după două zile, cadavrul său este încredințat familiei acestuia.

Lucian Rosen

Cimitirul Evreisc al victimelor pogromului

Pe 27 Noiembrie, 65 de politicieni și polițiști sunt condamnați la moarte pentru că contribuiseră la executarea lui Cornelii Zelea

Codreanu, fostul lider al Legionarilor. Acest episod, împreună cu alte morți misterioase ale unor politicieni, au înspăimântat clasa politică din România.

În tot acest timp, chiar și în interiorul Guvernului național-legionar, s-au conturat anumite lupte pentru putere în statul Român, între Ion Antonescu și Horia Sima. Pe când Sima îi instalase pe legionari la conducerea Poliției și a Ministerului de Afaceri Externe, Antonescu era susținut de către armată și – confruntându-se cu armata sovietică – de către colegul său Adolf Hitler.

Atacul mortal asupra comandantului de zbor aerian Doering, din 20 Ianuarie 1941, este considerat de către Antonescu ca fiind un motiv întemeiat pentru a-i destitui din funcție pe ministrul legionar al afacerilor interne, pe șeful poliției și pe alți asemenea funcționari. Datorită refuzului de a se supune dorinței lui Antonescu și prin opunerea rezistenței armate în sedii cu sprijinul Gărzii de Fier, așa numita Rebeliune Legionară a fost declanșată.

Trupele lui Antonescu sunt reținute pe loc pentru cateva zile, timp în care legionarii, polițiștii și cetățenii Bucureștiului încep un Pogrom brutal împotriva evreilor din Capitală. Casele și magazinele lor sunt jefuite și distruse. Evreii sunt bătuți și pedepsiți în stradă, sute dintre aceștia sunt reținuți în secțiile de poliție, sediile legionare și în primării, unde sunt supuși torturilor și brutalităților.

Pe 21 Ianuarie, Templul Coral din Piața Sf. Vineri este atacat în momentul slujbei, lucru care s-a întâmplat și în alte sinagogi în aceeași seară. După terminarea acestei acțiuni de vandalism, evreii sunt transportați la sediul Legionarilor, unde mai mult de 200 de oameni sunt adunați într-o cameră special amenajată, aceștia fiind agresati brutal. În dimineața următoare, divizați în două grupuri, o parte a evreilor este adusă la Staulesti unde sunt torturați pentru încă două zile, după care sunt trimiși la București pe jos. Ceilalți 90 de evrei sunt transportați în pădurea din Jilava și executați. "Călăii" le-au luat hainele și dinții de aur din gură. Numai patru bărbați au supraviețuit acestui masacru.

În acest timp, teroarea continua și în București. Un exemplu terifiant îl reprezintă abatorul de la intersecția Șoselei Pantelimon cu Șoseaua

Fundeni, unde 13 evrei au fost atârnați în cârlige de măcelărie și torturați până la moarte.

După 4 zile, Pogromul s-a sfârșit prin Victoria lui Antonescu. Mulți dintre Legionari au obținut azil în Germania Nazistă cu ajutorul relațiilor pe care le aveau cu SS, SD și cu diplomații; unii dintre ei au fost arestați în România.

De pe 21 până pe 24 Ianuarie, cel puțin 120 de evrei au fost uciși în Pogromul din București. În jur de 2000 de locuitori ai Capitalei au fost victime ale torturii sistematice, comportamentului agresiv, violurilor și jafurilor organizate. 1274 de case și magazine au fost distruse și 25 de singogi, atacate. În perioada imediat următoare, majoritatea bărbaților au fost trimiși să presteze muncă forțată. Aristid Streja, supraviețuitor al Pogromului și azi, responsabil cu Muzeul Holocaustului din Sinagoga Mare, a fost forțat să lucreze în construcții până în 1944, fără a fi plătit.

Holocaustul între ieri și astăzi

Raportându-se la antisemitismul din Germania Nazistă, Antonescu și Guvernul său au instituționalizat persecuția și deportarea evreilor români. Politica “curățirii țării” l-a forțat pe mii de evrei să se mute de la sat la oraș, unde au trăit în condiții de mizerie. În Iași de exemplu, locuiau 51000 de evrei în 1941. Orașul era o mixtură de culturi diferite, deși se confruntase la rândul său cu pogroame împotriva evreilor, organizate de către studenți români în 1899 și 1923. În 1941, a avut loc aici unul dintre cele mai sângeroase masacre orientate către evrei, din cel de-al doilea Război Mondial.

Doar cu câteva săptămâni înainte de atacul asupra Uniunii Sovietice unități aparținând trupelor germane și române au fost grupate în orașul de la graniță. Articole anti-semite apărute în presă și oameni politici, acuzau locuitorii evrei de colaborare cu inamicul bolșevic din est. În data de 28 iunie, soldați, polițiști și civili au atacat evrei în casele lor, i-au ucis pe străzi iar sute dintre aceștia au fost reținuți la secția principală de poliție. Ziua următoare, au început uciderea lor sistematică folosind arme automate. Mii de oameni au fost adunați în gară și înghesuiți în vagoane de vite umplute până la refuz. Trenurile urmau rute ce durau mai multe zile, cei din vagoane murind de sete și

din cauza căldurii. Au fost uciși în jur de 14850 de oameni în așa numitele trenuri ale morții și în urma pogromului de la Iași, mulți dintre ei fiind îngropați la Târgu Frumos și Podu Iloalei în gropi comune.

Iași după Pogromul din Iunie 1941, cadavre pe strada

Pogromul a fost bine planificat – casele creștine fiind marcate cu cruci (icoanele nu trebuiau să fie atacate) cu zile înainte ca tineri evrei să fie forțați a săpa mari gropi în cimitir – în vederea pregătirii societății române pentru practica unui brutal război etnic. Folosind stereotipurile vechi, generatoare de ură, legătura dintre inamicul intern și extern, evreii și bolșevicii, a fost realizată. Astfel, fasciștii din România au reușit să facă societatea să accepte deportarea în masă a evreilor și rromilor în Transnistria, acțiune care, practic însemna exterminarea lor.

După 1989, marea dificultate în ceea ce privește scrierea istoriei României se referă la locul și rolul lui Ion Antonescu în această istorie.

Unii doresc să îl vadă ca fiind eroul unei mari națiuni române pe când alții pun întreaga responsabilitate pentru crimele din al doilea război mondial pe umerii săi. Niciodată o singură persoană nu poate stabili realitatea unei societăți. Așa cum s-a arătat, sunt mulți actori – în special “oamenii normali” – care formează climatul în care ura și discriminarea brutală sunt acceptate.

E vremea să realizăm că deși istoria ascunde aceste fapte, România a avut parte de Holocaust, ceea ce a fost bine ascuns de istoricii socialiști – în manualele din acea vreme sunt dedicate poate două pagini acestui subiect – dar și de noii democrați – care oferă mai puțină atenție problemei. Abia după presiuni și dezbateri internaționale, statul român a acceptat în 2004 pentru prima dată existența Holocaustului în România. Acum avem un institut, o zi și un memorial referitor la acest capitol negru din istorie. Discuțiile despre această parte a istoriei nu sunt doar responsabilitatea reprezentanților statului ci și a societății române. Mergeți și întrebați-vă bunicii sau vecinii în vârstă pentru că s-a întâmplat în familiile și în cartierele voastre.

Resurse și informații:

- Memorialul Martirilor Evrei din România, Expoziție Holocaustului din România, Sinagoga Mare, str. Adamache nr. 11, București, Tel. 31311782
- Comunitatea Evreiască din România www.romanianjewish.org
- Comisia Internațională pentru Studiul Holocaustului în România, Raport Final, București 2005, www.inshr-ew.ro
- Radu Ioanid, Evreii sub regimul Antonescu, Editura Hasefer, București 1997

Comemorare în Targu Frumos 06
Groapa Comuna din
Trenurile Mortii

1 Iunie 1942

1 iunie – ziua copilului... Soare, sange, veselie, tifos, zambete, cadavre. **1942.**

Atunci a început, pentru romii din România, Holocaustul.

În carute sau în trenuri, escortați de jandarmii români spre Transnistria, au fost trimiși la moarte peste 25.000 de OAMENI.

Pe ce „criterii”? Nomazi și sedentari; cu ocupație și fără; cu cazier și fără; infirmi și veterani din primul război mondial; mobilizabili sau soldați și nemobilizabili; femei și bărbați, adulți și copii. Jumătate dintre ei, copii.

Câteva aspecte de viață din lagarele Transnistriei, desprinse din rapoartele Siguranței: rația zilnică – 400 grame de pâine / zi pentru cei apti de muncă și 200 grame de pâine / zi pentru bătrâni și copii. Fără haine, fără medicamente, fără lemne de foc. Într-o singură locație, Alexandrușar, 10 – 15 morți zilnic. Abuzurile, bataile și violurile n-au fost contabilizate oficial însă se regăsesc în mărturiile tuturor supraviețuitorilor.

În primăvara anului 1944, evoluția războiului și a frontului face ca macelul din Transnistria să înceteze. Nu înainte ca aproape jumătate dintre deportați să moară. Dintre aceștia, aproximativ 5.000 de copii.

Foarte pe scurt, cu câteva cifre-reper, asta a fost sirul evenimentelor. **În deceniile marcate de comunism care au urmat, despre Holocaustul romilor din România nu s-a spus nimic.** După 1989 până astăzi, continuatorii „operei” negacioniste comuniste au fost naționalistii, extrema dreaptă și Ministerul Educației.

Pentru toți aceștia Holocaustul nu se petrecuse în România. Nu Antonescu ordonase deportarea. Nu administrația românească organizase lagarele. Nu jandarmii și armata română se aflaseră în

spatele pustilor. Si intr-o oarecare masura este adevarat: nu romanii sau germanii sunt vinovati pentru Holocaust.

Nazistii si fascistii sunt vinovatii.

INTERVIU CU TINU VIRGIL, DEPORTAT IN TRANSNISTRIA, REALIZAT IN SIGHISOARA, 2002

“Noi aveam casă în comuna Bunești, satul Roadeș. Ne-or distrus casa. Bătrânii or avut animale : cai, căruță, hamuri, vacă, porci, capre... Nemsii o făcut percheziție și-o găsit și ale două pahare de aur ce-o avut bătrânu de la bunicii lui. Atunci pe noi ne-o dus că tata o fost pe front, în război și trebuia să dea primăria, așa o fost ordin, trebuia să dea la fiecare femeie care-o avut bărbat pe front, ajutor de la primărie. De la moară le da grâu și 60 de lei de la primărie. Și la mama nu le-o dat. Și tata o venit de pe front și s-o dus la București, la ministru. La Antonescu. Și o spus și I-o dat la primariu și la noatariu trei luni dă pușcărie, dă închisoare, de ce nu I-o dat drepturile care-o fost. Și atunci când o venit ordinu ăsta să ducă pe jidanii și pe romii, noi am fost primii care-am fost arestați și duși. Ne-o dus la Sighișoara și de acolo ne-o urcat în tren și în fiecare vagon erau jandarmi și nemți.

Tata era pavator care pava cu piatră și făcea fântâni. Noi aia am lucrat în Transnistria. Dacă nu știa meseria asta, - o pavat la jandarmi, la Sfatu Popular și în lagăr în curte, în curte-, o dat ordin să ne împuște, să ne omoare. Da așa c-o știut tata, ne-o lăsat să lucrăm.

Acolo numai noi am fost din sat. Nu ne-au despărțit de familie, da în lagăr era mulți, ca la dormitor, ca la pușcărie. Dimineața și sara ne da niște zamă și pâine de ovăz. Comis de cai care e făcut din ovăz și orz, care-l înghițai și te-pungea țapele ălea, că nu era cernută.. Pe noi ne-a dus la moarte acolo. Câți n-o murit acolo de I-am îngropat noi?! De foame și de bătaie și de păduchi. Când puneai mâna uite-așa loai câte-un pumn dă păduchi... Din cauza aia am căpătat tifus. Îi făceam groapă și-l aruncam în groapă.

Doară nu puteai să fugi că venea nemții. Că pe unii îi puneai și la lucru pă câmp și veneau nemții cu aparate și le luau fotografie și dup' aia

luau pistolu și-I împușcau. Păi și pe noi, dacă nu cunoștea tata să facă fântâni și pavație, ne-mpușca.

Am fost pe malu Bugului, la Oceakov și Barbarova. Ne-a băgat întâi la colhoz, da ne-a scos că știa tata meseria asta. În '44 ne-am întors din Transnistria. Erau români care-au fost pi front și ăia ne-au dus îndărăt în România. C-au zis uite noi luptăm pe front și familiile noastre le-duce la disperare. La întoarcere am stat în spital la Iași. Că eram plini de păduchi și tifus. Și eu și fratele și mamam și tata. Vreo două-trei săptămâni am stat în spital și ne-am întors în săptămâna Crăciunului. Când ne-am întors, am stat la bunici, că ne stricase casa. În Proasteș, lângă Saschiz.

Tinu Virgil si sotia sa – Sighisoara 2002

Dup' aia când s-a făcut reforma aia agrară de-o dat pământ la oameni, am primit o casă săsească în Roadeș. Prin '45, când le-o deportat pe sași. Și am stat acolo până m-am dus în armată.

Când am făcut armata m-am căsătorit și am venit în Sighișoara, aici, prin '51. Armata am făcut-o la Turnu Măgurele, în Teleorman, perioada de recrut și dup' aia am făcut la București, la Comitetul Central. C-am fost în școla militară și-am fost sergent major. Am fost șef de gardă la Comitetul Central. De-acolo m-am mutat șef de echipă la Canal, că lucra deținuții pe Canal la Constanța. De-acolo m-a mutat la Iași, Roman, Bacău, Oradea, Cluj. Trei ani de zile am sta în armată.

Membriu de Partid n-am fost, atâta am fost, secretar UTC, acolo în armată.

M-am întors în sat și din sat de-acolo am venit în oraș. C-o făcut CAP-urile de nu mai aveai șa rost la sat. Aici în oraș era unu de la noi, dintr-o comună vecină care era șef de cadre la Fabrica de Cărmidă. Eram prieteni, m-o cunoscut și m-o primit, c-atunci greu te primea. Și-am fost la Fabrica de Cărmidă, apoi la Faianța, apoi la 6Martie. Dup-aia am făcut infart și n-am mai putut să lucru, că nu mai aveam voie. Diapoi din '75 am lucrat în gospodăriile de stat. Am fost casier de echipă. Duceam muncitori și-n Bărăgan. . . prin toate județele. Eram șefu lor.

Cu mine era pretin, crede-mă, și ministrul Dincă. Că venea în inspecție și vedea că eu lucrez cu oamenii, nu stau. Și ne pupa când venea. Că mânca la noi la cantină.

În Sighișoara am stat în trei locuri. Da o demolat și-o făcut blocuri și ne-o dat altundeva.

Pe timpul comuniștilor ținea mai mult la romi ca la oricine. Că ăștia era săraci și Ceaușescu nu ținea la ăi bogați. Doar I-o desproprietărit p-ăia.
(Tinu Virgil, n. 24 febr 1929)

NATIONALISMUL: LA CE NE FOLOSESTE?

Deși ideologia naționalistă susține că „națiunea” există ca o unitate culturală și etnică de la începutul lumii, trebuie să ne fie clar că **ideea unei culturi omogene între granițele unei țări cu administrație omogenă s-a inventat doar în secolele 18 și 19.**

Atunci s-au format statele naționale, care, cel puțin neglijând celelalte naționalități, dialecte, culturi locale etc. din țară, au format un dialect național, o istorie națională (față de diferitele istorii locale, regionale, familiale etc.), o cultură și o literatură națională, pe care au încercat să o transmită oamenilor prin sistemul școlar centralizat și prin media scrisă – instituții pe care tot atunci le-au construit. **„Tu nu știi românește?”**- au auzit școlari din toată țara, dacă s-au exprimat prin dialectul învățat acasă.

De ce a fost nevoie de un astfel de centralizare a culturii?

De pe o parte fiindcă prin modernizarea societății, prin industrializare, economie de piață și administrație de stat, viața oamenilor a început să depinde mai mult de munca altor oameni pe care nu îi cunoșteau personal. Ideea că toți avem la bază aceași esență națională a avut rolul să stabilească un fel de **încredere între mase de oameni care nu s-au cunoscut personal.**

Pe de altă parte, și **conducerea de stat a avut nevoie de o cultură și o identitate omogenă** printre cei conduși. De ce? Fiindcă tot atunci s-au schimbat sistemele de conducere monarhice în sisteme democratice. Cum să dai oamenilor drepturi politice, și să nu-ți fie teamă de ce o să facă cu ele? Trebuie să stabilești **un numitor comun ideologic**, din care nu aveau cum să iasă chiar dacă de altfel ar fi fost „liberi” să facă ceea ce vor. Acest numitor comun a fost naționalismul.

La noi, în Est-Europa, naționalismul a avut încă un rol specific. Pe când statele din Europa de Vest au făcut eforturi să-și creeze o națiune pentru stat, la noi mai întâi a apărut naționalismul, care s-a trudit să-și creeze un stat (cât mai mare și mai puternic, desigur).

Mai interesant decât istoria naționalismului este punctul de vedere practic al zilei de azi: la ce ne folosește naționalismul astăzi?

În momentul în care s-a născut, adică a fost construit de elitele statului modern, naționalismul a constituit un răspuns adecvat la situația politică mondială. Atunci, cel care a putut să-și creeze un stat național puternic, era norocos, iar cel care nu s-a ocupat cu asta, a devenit parte dintr-un alt stat național, fără drepturi politice întregi, fiindcă formarea statelor naționale era trendul mondial.

Astăzi, puterea statelor naționale devine din ce în ce mai mică. Hotărârile politice aduse de guvernul statului național definesc modul de viață al oamenilor mult mai puțin decât **procesele economice și tehnologice**, asupra cărora nu există discuții politice. În cadrul politicii formale de azi nu se pot adresa multe dintre întrebările ardente ale epocii de azi: **globalizarea economiei, libera circulație a capitalului dar nu a oamenilor, distrugerea mediului înconjurător, formarea orașelor nu de comunitățile orașene ci de piața imobiliară** etc.

Naționalismul nu ne dă nici un răspuns la aceste întrebări. „Nu ne vindem țara?” Deja în mare parte am vîndut-o. Dacă n-o vindem, rămînem excluși din economia mondială, și marile puteri economice ne sufocă pe loc. **Răspunsul adecvat la situația mondială actuală nu este să ne închidem în națiune, ci să construim structuri alternative ale economiei, ale politicii și ale vieții. Aceste structuri nu pornesc de sus, de la conducerea actualului sistem, ci de jos, de la „firul ierbii” (grassroots). Puterea lor stă în cooperarea cu grupuri similare de peste granițe, din întreaga lume.**

Încă ceva. **Dacă-ți iubești țara, neamul, istoria sau limba, nu înseamnă că ești naționalist.** Acesta este un lucru natural, dacă ai crescut aici, dacă vorbești această limbă și ești parte a lumii românești. Să nu-ți iubești lumea ar însemna că nu-ți iubești viața.

Partea rea a naționalismului este atunci cînd cineva consideră că națiunea lui este prin esență mai bună și superioară altor națiuni, de aceea este normal să primească mai mult, sau dacă nu primește, să ia cu forța. **Suntem diferiți și egali. În loc să dăm vina unul pe altul pentru problemele lumii de azi, trebuie să începem să ne organizăm împreună ca să facem lumea mai bună.**

RASISMUL IN FOTBAL – SITUATIA IN ROMANIA

Valeriu Nicolae

(articol preluat de pe:

<http://romania.indymedia.org/ro/2006/03/1318.shtml>)

19 martie 2006 – la meciul din Divizia A între Steaua Bucuresti si FC National, antrenorul echipei Rapid Bucuresti, Razvan Lucescu, este nevoit sa paraseasca stadionul dupa ce a suportat 80 de minute de abuz rasist. De-a lungul meciului, galeria Stelei scandeaza impotriva lui “iesi afara, cioara ordinara”, “mori, tigane” si “avem boala pe tigani”. [1] Lucescu are nevoie de protectie pentru a iesi de pe stadion. In timpul aceluasi meci capitanul Stelei, Mirel Radoi, il ataca repetat pe Agunbiande Abioudun, jucatorul din Nigeria al Nationalului, cu insultele rasiste “cioara” si “tigani” [2].

La inceputul lunii, si Steaua si Rapidul s-au calificat pentru Cupa UEFA. UEFA a anuntat ca cele doua echipe vor juca intre ele in sferturile de finala. Dupa ce s-a facut acest anunt, presedintele roman Traian Basescu le-a primit pe cele doua echipe la Cotroceni si i-a felicitat pe jucatori pentru calificare. Basescu a subliniat cu aceasta ocazie importanta fair play-ului si respectului la meciurile viitoare din cadrul Cupei UEFA, si a oferit distinctii jucatorilor si antrenorilor.

La inceputul anului 2006, sub presiune din partea societatii civile si a presedintelui, Romania a adoptat Ordonanta de Urgenta 11/2006, al carei scop este de a preveni si reduce rasismul de pe stadioanele romanesti. Ordonanta nu numai ca interzice materialele care ar putea incita la ura rasiala si xenofobie, dar, mai mult, stabileste ca organizatorii meciurilor sunt cei responsabili ca astfel de semne si steaguri sa nu apara pe stadioane. Acest act legislativ include amendele si consecinte grave pentru manifestari rasiste sau violenta pe stadioane din partea spectatorilor sau organizatorilor. Huliganii pot primi o interdictie privind accesul pe stadion pentru o perioada intre 6 luni si 3 ani.

In februarie, Federatia Romana de Fotbal (FRF) a trimis pentru prima oara un reprezentant la conferinta UEFA Unite Against Racism, aflata

la cea de-a doua editie si organizata in Barcelona. Aceasta prezenta a marcat o schimbare de atitudine a Federatiei privind abordarea problemei rasismului. In cadrul conferintei s-a facut o prezentare despre anti-tiganismul de pe stadioanele romanesti.

Se poate spune ca Romania a facut cativa pasi inainte pana la uratele incidente din 19 martie, dar e clar ca inca mai are cale lunga de parcurs. Clasa politica si presedintele Romaniei si-au aratat dedicatia fata de eliminarea rasismului din fotbal. Rasistilor trebuie sa li se spuna ca abuzul lor nu este acceptabil, responsabilitate care le revine adevaratilor iubitori de fotbal de pe stadioane. Saptamana viitoare, pe 30 martie, si apoi pe 6 aprilie, Steaua si Rapidul vor juca in Cupa UEFA. Este o ocazie importante pentru suporterii romani sa nu permita ca jocul frumos sa fie transformat in unul urat, rasist.

Un scurt istoric al incidentelor din 2005...

Pe 13 aprilie, in timpul unui meci Steaua - Rapid, suporterii Stelei folosesc scandari rasiste impotriva tiganilor, cum ar fi “Suntem mereu cu voi, suntem mereu cu voi sa dam muie la ciori”. Dupa meci, Gabi Safta, comentatorul meciurilor pe teren propriu al Stelei, il abuzeaza verbal pe antrenorul Rapidului, Razvan Lucescu, numindu-l “tigan imputit”. In ciuda acestor probleme, observatorul Ligii Profesionale de Fotbal (LPF) Valentin Alexandru declara ca “Meciul s-a desfasurat in conditii normale”, adaugand ca “Pentru voi [presa], orice purice e elefant. ... Ce conteaza ce melodii a pus la statie? [in pauza s-a difuzat cantecul “Tigan si OZN”] A pus niste manele si astea le cinta aia mai colorati.” Din cauza acestor incidente, ambele echipe au fost sanctionate de catre Consiliul National pentru Combaterea Discriminarii (CNCD).

Pe 6 septembrie, dupa incidente rasiste intr-una din etapele Cupei UEFA, presedintele UEFA Lennart Johansson declara unui ziar britanic: “Suntem ingrijorati de prezenta rasismului, mai ales in Bulgaria si Romania”. Cateva zile mai tarziu, UEFA anunta ca va mari amenda initiala pentru incidentele rasiste din timpul unui meci Steaua - Shelbourne. Stadionul Stelei de la Bucuresti este suspendat pentru urmatorul meci UEFA. Este prima data ca un stadion este suspendat pentru rasism de catre UEFA.

In consecinta, un scandal monstru apare in presa romana, marcand o schimbare de pozitie remarcabila a acesteia catre condamnarea rasismului in sport pe masura ce incepe sa se scrie despre incidente rasiste. Valentin Alexandru de la LPF a declara ca nu exista rasism pe stadioane si ca “Ei ne fac de ras, romii”. Cristi Bivolaru, seful departamentului International al FRF si un observator pentru UEFA, declara: “Aveau englezii doua ciori in echipa, iar niste spectatori din tribuna au facut car-car. Le-au carait pe ciori. Asta a fost tot. UEFA i-a si amendat pe bulgari pentru asta. Dar de aici si pana la probleme majore, care sa-l alerteze pe Johansson, e drum lung!”

Intr-un raport din octombrie, Comisia Europeana transmite Romaniei un mesaj neobisnuit de clar si de bun simt ca "Autoritatile romane trebuie sa demonstreze la toate nivelele ca Romania aplica o politica de zero toleranta impotriva rasismului la adresa romilor sau oricarei alte minoritati sau grup si ca aceasta politica este efectiv implementata." [3]

Pe 23 octombrie, Steaua si Rapidul joaca in Cupa Romaniei. In galeria Stelei apare un banner pe care scrie "In Romania ultima speranta – zero toleranta" [4] Se scandeaza "Suspendati-ne, uram ciorile!" si se ridica un banner enorm cu imaginea unei ciori. Scandari rasiste impotriva romilor indreptate catre jucatorul rom al Stelei Banel Niculita sunt auzite si in galeria Rapidului. Liga Profesionala, condusa de Dumitru Dragomir, care este membru al partidului extremist Romania Mare si a fost sub investigatie pentru detinerea unei publicatii antisemite, l-a trimis din nou ca observator al meciului pe Valentin Alexandru. In urma incidentelor ambele echipe sunt amendate de CNCD, iar stadioanele lor sunt suspendate pentru un meci.

In decembrie 2005, Cristi Bivolariu isi da demisia ca rezultat al unor presiuni intense.

Valeriu Nicolae este Secretar General al European Grassroots Roma Organisations si un OSI Fellow

<http://www.onlinesport.ro/sport/fotbal/fotbal%20intern/divizia%20a/index.php?menuId=44&viewCat=97&viewItem=9482>

o inregistrare video se gaseste la:

<http://www.gsp.ro/index.php?a=37799&p=2>

[2] <http://www.ziarulcn.com/article/aid/31347/RADOI-L-A-FACUT-%22CIOARA%22-PE-ABIODUN!/>

[3] Raportul de tara al Comisiei Europene, 25 octombrie 2005

[4] <http://www.erionet.org/AntigypsyismF1.html>

CAMPANIA ANTI-MANELE

Probabil ca pana acum cu totii ne-am oprit sa ne uitam la afisele, graffiti-urile sau flyerele ce tapeteaza Capitala si orice alt oras "ce se respecta", care sustin sus si peste tot *Campania Anti Manele*, si poate ca am incercat sa intelegem cine e creierul acestei campanii si cum de a luat o asa mare amploare. Intrebarea "impotriva cui lupta?" e mai mult ca sigur una retorica... Ei bine, campania a fost initiata de "un grup de tineri timisoreni", posibil cercetasii de la Noua Dreapta Timisoara, care au dat si fratilor lor din celelalte orase sa care mai departe crucea manelelor.

In perpetua evolutie, *Campania Anti Manele* – proiect national ce ofera romanilor o modalitate noua de a-si exprima latura rasista, continua sa faca ravagii printre tinerii obsedati de ideea de a-si face curat in tara, pe strada, in ganduri... aceiasi tineri urbani care se simt din ce in ce mai manati de nevoia de a da o sansa culturii, punand bazele diferitor organizatii sau proiecte sociale. Aceiasi tineri care au pus la cale salvarea Romaniei din mizerie prin superplanul *Campania Anti Manele* (a se intelege mentalitate rasista camuflata in patriotism). Ca raspuns mai amplu la intrebarea "cum a luat amploare campania?" – simplu, prin implicarea website-urilor gen Novopress, Altermedia(purtatorii de cuvânt scris ai Noii Drepte), dar si site-uri special create in scopul promovarii campaniei, care nu s-au sfiit a pune pe seama tuturor rromilor fenomenul "manele", ba mai mult, au demarat campania la nivel national sub sloganul "*Opriti diavolul colorati!*" Adica ce? Omorati toti tigani?! Care, apropo de cele afirmate de Novopress, nu numai ca "degradeaza prin manele toate nivelurile societatii romanesti", ci si orpileaza adevaratii devoratori de cultura din Romania. Tot conform Novopress, manelele si "tiganizarea" nu sunt doar un tip de muzica, ci o adevarata conspiratie impotriva poporului roman :

"Tiganizarea, fenomenul prin care romanul devine un exponent al unei minoritati fara vreun patrimoniu cultural recunoscut sau vreo incercare de civilizatie europeana, devine din ce

in ce mai ingrijorator. A lupta impotriva manelor inseamna a lupta impotriva tiganizarii (nu a tiganilor), a inculturii, a lipsei de civilizatie, a ignorantei si prostiei. In acelasi fel in care hip-hop-ul este in SUA muzica infractorilor de culoare, maneaua este in Romania muzica infractorilor de orice etnie. “ Un alt fel de a spune ca “Fenomenul manelelor este strans legat de etnia tiganeasca. Nu o vom numi “rroma”, deoarece acesta este un termen inventat acum cativa ani si care ne-a fost bagat pe gat. Nu exista etnia rroma, exista doar etnici tigani. “

Probabil la fel cum si conceptul de “tiganizare “ a fost inventat acum cateva luni si continua sa ne fie bagat pe gat prin aceasta campanie. Cel putin, de bun simt, ar fi trebuit sa se faca totul pe fata si sa se recunoasca caracterul rasist al proiectului, nu in afise sau pe internet pentru ca la urma-urmei aceasta campanie condamna toti romii.

Ca o paranteza informativa pentru partea culta care se ocupa de acest proiect trebuie facuta o clarificare a termenului de “manea” raportat la termenul de “muzica”. Definitia pe care o ofera Dictionarul Explicativ al Limbii Romane termenului de “muzica” este “arta de a exprima idei si sentimente cu ajutorul sunetelor combinate intr-o maniera specifica”. Acelasi dictionar explica “maneaua” ca fiind “canta de dragoste de origine orientala, cu melodii duioase si taraganate”. Afirmatie corecta pentru ca maneaua clasica reprezinta din punct de vedere muzical o combinatie de stiluri tiganesti, sarbesti, turcesti. Si acum...oare este posibil sa ne minta DEX-ul, aceasta Biblie a elitelor intelectuale? Ar fi ca si cum s-ar nega alianta dintre Biserica Ortodoxa si Noua Dreapta. Practic imposibil...

Impotriva a ceea ce merita a fi facuta o campanie, e mediocritatea cu care se continua sa se actioneze impotriva a orice inseamna minoritate, doar de dragul de a se pastra intacta o anume mandrie nationala. Ce credibilitate poate sa aiba o campanie sustinuta de Noua Dreapta? Sa protestezi impotriva lipsei de cultura, a bunului gust, a bunului simt sau a altor “calitati”pe care unii romani se intrec in

a crede ca le au, impreuna cu o organizatie neo-nazista formata in majoritate de tineri indecisi asupra viitoarei lor personalitati, respectiv mentalitati, e o culme a nesimtirii. Caci pana la urma care este diferenta intre manea si “muzica usoara” atat de ridicata in slavi de elitele societatii romanesti cand inteligenta versurilor este la acelasi nivel la ambele. Aceleasi figuri sinistre predomina in ambele scene muzicale, aceleasi atitudini care lasa de dorit. Nu produsul e de condamnat, ci comportamentul nociv individual asociat produsului, cum bine a zis un alt roman care nu simte nevoia sa strige in gura mare cat de “alese” sunt gusturile sale muzicale.

Asadar, daca aceasta campanie anti manele este la moda, rasismul nu ar trebui sa fie la fel, din contra! S-a trecut prea mult cu vederea “normalizarea” sa peste tot in societatea romaneasca, tocmai de aceea existenta unei asemenea campanii discriminatoare este inutila. Prostiia si incultura nu sunt consecintele manelelor, ci rezultatele incercarii de a crea, incercare a unei societati deja “depravate si pervertite”, deabusolate si manipulate prin imagini precum cea de popor cult “cu adevarate valori” .

DE CE AVEM PREJUDECATI FATA DE CEI DIFERITI DE NOI?

În societatea românească - ce termen abuzat și golit de conținut – “de tranziție”, foarte mulți oameni – tineri mai ales – simt nevoia de a găsi un țap ispășitor pentru problemele pe care le au și pentru problemele societății în general. După 45 de ani în care România a fost condusă de un partid de extremă stângă, după urmele adânci lăsate de acest regim, chiar și aceluia care în '89 erau doar niște copii, un număr alarmant de mare de români își găsesc refugiul în idei și concepții ale extremei drepte: ura sau chiar scârba față de grupurile minoritare care par diferite pentru că nu împartășesc aceleași valori culturale cu cele ale majorității, au altă culoare a pielii sau un stil de viață diferit.

Asemenea persoane pot fi întâlnite în România atât în viața de zi cu zi, pe stradă, în metrou, în școli sau instituții, cât și în cadrul unor organizații care se bazează în continuare pe această ideologie, organizații care fac – fapt cu atât mai grav – adepți în rândul tinerilor care caută vinovați pentru dezamăgirea produsă de primele contacte cu lucrurile din societate care nu merg exact așa cum poate ei și-ar dori. Așa cum în Statele Unite ale Americii, neo-nazismul se datorează procentului mare de afro-americani, la noi țapii ispășitori sunt rromii. Acest lucru se datorează în mare parte felului în care aceștia sunt reprezentați de către media. Apetitul presei pentru senzațional face ca românii să fie expuși zi de zi la două categorii de informații despre rromi: cele despre delictele comise de către aceștia și cele despre bogăția multora dintre ei. Motive pentru ură și invidie.

Ca și în cazul afro-americanilor, trebuie să privim cu atenție la inegalitățile sociale care duc la nașterea infracționalității crescute în rândul rromilor. Mulți americani se revoltă: “Sclavii au fost eliberați acum mai bine de 130 de ani! Cât timp le ia acestor oameni să-și revină?”. Rasiștii din România, organizați în grupări precum Noua Dreaptă susțin, la rândul lor: “Țiganii au în sânge comportamentul anarhic!”. Ceea ce le scapă din vedere este faptul că atât timp cât încă

există Ku-Klux-Klan, N.S.D.A.P., Noua Dreaptă și alte asemenea lor, pe de o parte, și reacțiile de respingere, ura și prejudecățile omului comun, pe de alta, va exista și delictul în rândul celor împotriva cărora manifestă. Ura naște ură. Violenței nu-i putem răspunde tot cu violență. Pentru că ne trezim prinși într-un cerc vicios. Românii urăsc rromii. Ce motive ar avea rromii să iubească sau să respecte românii? Am auzit deseori expresia “E incredibil că țiganul ăla a ajuns să facă facultate!”. Ceea ce face acest lucru să fie atât de incredibil este că mulți rromi nu ajung să meargă la școală nici măcar în clasele primare deoarece li se neagă dreptul de a studia tocmai de către cei care îi judecă! Mulți învățători nu doresc să predea unor copii rromi tocmai din prejudecata că toți rromii au probleme de comportament și ca vor fi astfel elevi dificili. Mulți părinți nu vor ca rromii să învețe alături de copiii lor pentru că îi consideră murdari, “plini de păduchi” sau delincvenți! Astfel, fără educație, o mare parte dintre ei ajung să comită delictе chiar înainte de vârsta adolescenței. Cum îi putem judeca dacă le respingem în mod constant drepturile?? Este un cerc vicios pe care trebuie să-l rupem!

Mulți dintre tinerii care urăsc rromii simt acest lucru din cauza unor experiențe neplăcute pe care le-au avut cu ei în timpul copilăriei. Nu uitați! Nu doar rromii sunt cei care pot să vă fure banii și lucrurile, să vă amenințe, să vă agreseze fizic sau verbal! Oricând vă puteți aștepta la aceste lucruri și de la cei de aceeași naționalitate și culoare cu voi! Ascultați “pilda” personajului Derek Vinyard din filmul *American History X*. Membru de mare importanță al unei organizații neo-naziste din Statele Unite, ajunge la închisoare după ce omoară cu sânge rece doi afro-americani. Acolo ajunge în sfârșit să înțeleagă – după ce este înșelat și brutalizat de tovarășii săi neo-naziști – că nu doar cei de culoare diferită îi pot face rău, ci și “frații” săi de culoare și de doctrină!

Un alt argument pe care rasiștii își bazează ura este: “Nu ne putem înțelege, nici măcar nu avem același sânge!” Acestora le spun un singur lucru: Avem același sânge! Chiar și din motivul simplu și trivial că sângele uman a fost, este și va fi întotdeauna împărțit în patru

mari grupe, aceleași pentru toată lumea! Indiferent de culoare pielii! Dar și de religie, naționalitate, etnie sau orientare sexuală!

Oamenii văd în fiecare zi la televizor imagini cu casele, petrecerile sau bijuteriile opulente ale rromilor sau afro-americanilor și automat le asociază cu imaginea persoanei de culoare delincvente, creată tot de media. Se gândesc: “Normal că au atâția bani, dacă fură toată ziua!”. Renunțați la aceste prejudecăți! Nu uitați că rromii se ocupă cu meșteșugurile încă din cele mai vechi timpuri! Există țigani căldărari, aurari, lingurari... Sunt meșteșuguri care aduc profit într-un timp destul de scurt. Nu vă mai grăbiți să afirmați că banii nu pot fi obținuți decât prin furt și lăsați la o parte generalizările. Așa cum despre evrei se spune că au mulți bani pentru că “sunt buni afaceriști”, despre rromi se spune că au mulți bani pentru că obișnuiesc să fure. Stereotipurile etnice și rasiale dezumanizează.

Dacă rromii își construiesc case luxoase și dau petreceri opulente, în opinia multor români, nu o fac pentru că vor să-i facă pe cei din urmă să-i invidieze sau să-și arate superioritatea, așa cum mulți consideră. Doar pentru că sunt produsul unor valori estetice diferite de ale voastre nu înseamnă că nu trebuie să existe! Suntem diferiți cultural, prin urmare gusturile, trăirile, atitudinile și dorințele noastre sunt diferite. La fel și casele în care trăim, petrecerile la care mergem sau hainele pe care le purtăm. Organizațiile române ce se ocupă cu promovarea ideilor “anti-țiganizare” și “anti-manele” se tem de “contaminarea” românilor cu cultura rromilor, dar uită că nu poți fi influențat de o cultură decât dacă te simți atras de ea. Nu în ultimul rând, trebuie să privim lucrurile chiar și din punctul de vedere cel mai egoist: ne îndreptăm în direcția cea bună. Nu peste mult timp, vom reuși poate să trecem peste această criză mult prelungită cauzată de vechiul sistem, de perioada de tranziție și de transformări sociale în care ne aflăm. Și atunci nu vom mai fi o țară “în curs de dezvoltare”, vom fi o țară dezvoltată. Asta implică și diversitate culturală. Rasiștii trebuie să privească adevărul în față: rromii, persoanele de culoare, refugiații și celelalte minorități nu vor dispărea peste noapte! Politicile de excludere promovate de grupări precum Noua Dreaptă, care se ascund în spatele măștilor de apărători ai demnității familiei, neamului

și țării sunt simple utopii! Dacă persoanele ce încă au prejudecăți față de cei diferiți ca etnie sau culoare a pielii ar înțelege acest lucru, și-ar da seama că în loc să-i urască mai bine i-ar ajuta să se integreze, pentru a crea societatea plăcută și diversă în care vrem cu toții să trăim! Dați o mână de ajutor la integrarea lor socială, ca să trăiți mai bine, atât voi, cât și ei. Învățați, citiți, documentați-vă! Cărți și articole despre relațiile interrasiale și multiculturalitate. Despre cei care sunt diferiți de voi. Prejudecata e doar în mintea voastră. Sunt oameni, ca și voi. Unii sunt buni, alții sunt răi. Nu toți sunt la fel. Toți suntem diferiți. Asta face lumea atât de frumoasă.

Incearcăți să creați o punte cu cei diferiți prin a fi deschiși la minte. Provocați-vă gândirea implicându-vă! Sunt mii de lucruri pe care le puteți face pentru a afla mai multe despre lumea oamenilor care sunt puțin diferiți față de voi. Educați-vă copilul în spiritul diversității și al toleranței! Luptați împotriva urii! Căutați cheia problemei în voi, nu în a-i discrimina pe ceilalți. Puneți-vă în locul lor: orice om poate ajunge la un moment dat în viață într-un mediu în care să fie urât și discriminat! V-ar placea să nu puteți comunica, să nu aveți aceleași drepturi cu alți oameni, deși până nu demult nu vă încadrați în nici o minoritate, să nu aveți pe nimeni care să vă ajute, să vi se nege drepturile de OM?

Reacționați! Nu rămâneți indiferenți! Exprimați-vă opinia. Luați atitudine împotriva propagandei rasiste și xenofobe, dar și împotriva mentalității intolerante întâlnite în toate straturile societății românești. Apropierea culturală, diversitatea, sunt lucruri demne de luat în seamă. Sunt lucruri esențiale pentru o societate civilizată. Nu mai confundați patriotismul cu naționalismul absurd și brutal! Prejudecățile, invidia și ura sunt pentru oameni slabi, pentru oameni care nu au altceva de care să fie mândri decât culoarea pielii sau naționalitatea lor/

HOMOFOBIE

Homosexualii au fost unul din grupurile persecutate de nazisti, dar din nefericire aceasta istorie e inca prea putin cunoscuta. Ea incepe inca de dinainte de cel de-al Doilea Razboi Mondial. In toamna lui 1933 - numai la sase luni dupa ce Hitler a devenit cancelar - s-au stabilit primele lagare de concentrare, unde au fost trimisi si primii prizonieri homosexuali. Germania avea deja o lege - Paragraful 175 - prin care sodomia era declarata ilegala. In 1935, aceasta lege a fost extinsa pentru a include orice forma de contact sexual intre barbati, iar tribunalele au inceput sa trimita la inchisoare barbati chiar pentru un sarut sau contact vizual. sau fantezie. De asemenea, pe lista comportamentelor interzise se numarau si fanteziile homosexuale. In luna septembrie a aceluiasi an s-a pus in functiune noua "Lege pentru Protectia Singelui German si Onoarei Germane", prin care se ilegaliza orice act sexual intre un evreu si un non-evreu, ca "pangarire a rasei". Cei care erau gasiti vinovati erau trimisi in lagare. Sentinta lor era sterilizarea, care de cele mai multe ori insemna castrarea.

Lagarele au primit un influx nou de prizoneri homosexuali in 1936, cind politia a facut razii pe scara larga la barurile gay pentru ca atletii si jurnalistii care urmau sa vina pentru Jocurile Olimpice din acel an sa gaseasca imaginea unei Germanii "curate moral".

In 1942 pedeapsa impusa de Hitler pentru homosexualitate a ajuns pana la pedeapsa cu moartea.

Initial, homosexualii trimisi in lagare erau marcati cu o dunga galbena si cu litera "A", sau cu un cerc mare, negru, cu numarul 175 (o referinta la legea anti-gay). Apoi, cind SS-ul a introdus sistemul de triunghiuri colorate, cusute pe haina, ce indicau cauza detentiei fiecarui prizonier si determinau pozitia detinutului in ierarhia lagarului, pentru homosexuali a inceput sa fie folosit triunghiul roz. Mai exact:

- triunghiul verde semnifica ca persoana este condamnata ca delinvent obisnuit.
- triunghiul rosu indica un detinut politic.
- doua triunghiuri galbene, incrucisate in forma stelei lui David - un detinut evreu.
- triunghiul roz era destinat homosexualilor.

- o steluta galbena deasupra triunghiului roz il pune pe detinut in randurile celei mai inferioare caste - gay de nationalitate evreiasca.

Nu se cunoaste exact numarul detinutilor homosexuali din acele timpuri, se stie doar ca erau peste 10 mii. In total in perioada regimului nazist au suferit peste 50 de mii de oameni cu orientare sexuala netraditionala. Chiar dupa ce razboiul s-a sfarsit, detinutii gay continuau sa ramana in lagare, deoarece paragraful 175 a ramas in vigoare in Germania de Vest pana in anul 1969.

In anii '70 miscarea pentru eliberarea homosexualilor a ales triunghiul roz ca simbol al miscarii pentru drepturile gay-lor si lesbienele, nu doar pentru faptul ca era foarte popular, dar si pentru ca acesta devenise simbolul luptei impotriva reprimarii si urmaririlor - atat atunci cat si acum. Astazi pentru multi triunghiul roz simbolizeaza mandria, solidaritatea si promisiunea de a nu permite repetarea ororilor Holocaustului niciodata.

Triunghiul negru

La fel ca si triunghiul roz, triunghiul negru provine de pe timpurile Germaniei naziste. In ciuda faptului ca lesbienele nu au fost incluse in paragraful 175, care interzicea specific homosexualitatea intre barbati, se practica marcarea cu un triunghi negru a detinutilor cu un comportament antisocial. Conform ideilor naziste despre menirea femeii care se reducea exclusiv la copii, bucatarie si biserica, detinutii care purtau triunghiul negru erau lesbienele, prostituatele si alte "elemente antisociale". De aceea, la fel ca si triunghiul roz, triunghiul negru a fost declarat de catre lesbiene si feministe un simbol al mandriei si solidaritatii.

Desi folosirea acestor simboluri nu constituie decit o mica parte din lupta pentru drepturi, provenienta lor ii sfideaza pe cei care neaga istoria sau care, ca si nazistii inaintea lor, sustin persecutia oamenilor pe baza de orientare sexuala.

Referinte:

- <http://www.gay.md/lesbi/rom/story.php?sid=26>
- <http://lgby.3x.ro/id18.htm>
- <http://www.workersliberty.org/node/1525>

GAY PARADE – BUCURESTI 2006

Imagine din timpul Marsului pentru normalitate

Participanti la Parada Gay

DE CE ANTI-SEXISM?

Ne aflăm la începutul secolului XXI, moment în care, cel puțin în statele democratice, o majoritate a populației neagă inclusiv discriminările ce sunt foarte adesea aduse în lumină, și anume cele împotriva unor minorități, discriminări cum ar fi rasismul sau homofobia, perpetuând mentalitatea conform căreia minoritatea discriminată se face vinovată prin acțiunile sale de a fi dezavantajată în societate. Ce se întâmplă însă atunci când grupul discriminat este egal numeric cu grupul discriminator? Este cazul femeilor, egale numeric și funcțional cu bărbații. În acest caz, conceptul de *sexism* și activismul anti-sexist sunt puternic ridiculizate în societate, pentru că se consideră că egalitatea dintre femei și bărbați a fost demult obținută, pe toate planurile. Astfel, chiar și în comunitățile cu vederi politice anti-conservatoare, sexismul este văzut ca inexistent, ba mai mult, în opinia majorității, caracteristicile lui fac parte în mod firesc din relațiile de gen.

Ce este sexismul?

Sexismul este o *practică socială care întărește diferența și segregarea dintre sexe în public și privat, atribuind roluri și comportamente, modelând așteptări diferite în funcție de sex ale persoanelor din jur. Este asociat cu patriarhatul (deși nu avem nici un fel de garanții să spunem că într-o societate matriarhală practic sexiste nu ar exista) și este problema cheie în jurul căreia mișcarea feminisă a luat amploare și pe care feminismele de toate felurile o critică. Preluarea numelui sofului de către soție este o practică sexistă, monopolizarea bucătăriei de către soție este de asemenea sexistă când argumentul este "eu sunt femeia"*. [sursă: glosarul de termeni de gen al Ladyfest România - <http://ladyfest-ro.pimienta.org/05/cd/ro/glosar.html>]

Sexismul este în mod comun considerat discriminarea și/sau ura împotriva unor persoane, bazate pe sex, mai degrabă decât pe caracteristicile individuale, dar se poate referi de asemenea și la oricare sau toate diferențierile sistemice bazate pe sexul indivizilor. Atitudinile sexiste sunt convingerea că unul dintre sexe este superior celuilalt, misoginismul, misandria și impunerea unor noțiuni limitate în ceea ce privește masculinitatea persoanelor de sex masculin, și respectiv feminitatea, celor de sex feminin. Sexismul este de asemenea

îndreptat și împotriva minorităților sexuale, de aceea activismul anti-sexist este strâns legat de activismul pe probleme LGBT.

De ce contra sexismului împotriva femeilor?

Deși printre atitudinile sexiste se numără misoginismul și misandria, diferențele dintre răspândirile celor două sunt foarte mari. În al doilea rând, privind la definițiile lor, observăm că misoginismul este o lipsă de încredere față de calitățile morale ale femeilor, atitudine negativă față de femei sau ură față de ele, în vreme ce misandria este repulsia **patologică** față de bărbați, patologică deci **nu** construită social.

Avem de-a face sau nu cu sexismul?

- Privind la statutul celor două sexe în toate sferile societății, primul lucru care iese în evidență este împărțirea în **sexul tare** [masculin] și **sexul slab** [feminin]. În aceeași logică, tot ceea ce e considerat inferior e numit "feminin", iar tot ceea ce e considerat superior, "masculin". Acest lucru se observă zi de zi în relațiile sociale, fiind împământenite expresii precum "femeia e femeie", "bărbatul e bărbat", "se bate/plânge/argumentează ca o femeie" [aluzie la pășirea în afara rolurilor prescrise social și cultural pentru un bărbat, lucru considerat extrem de negativ]. În același timp, există discriminare sistematică împotriva femeilor în toate societățile, începând de la izvoarele lor, în cultura populară și religie.

- Nenumărate povești, bancuri, proverbe, cântece înfățișează femeia ca fiind o ființă frivolă, inferioară, proastă, slabă, rea, malefică, ce trebuie controlată, supusă, dominată [în cele mai multe povești, **Binele** este reprezentat de partea bărbătească, ce triumfă la sfârșit, prin supunerea femeii, adică **Răul**]. S-ar putea crede că aceste lucruri sunt minore în ceea ce privește discriminarea pe criterii de gen, dar ele stau la baza unor cazuri de discriminare mult mai grave sau fac parte din educația dată de către părinți copiilor lor [de exemplu, "învățămintele" date de un mare număr de părinți fetițelor, conform cărora, atunci când vor crește trebuie să fie frumoase, delicate și supuse, ca să "pună mâna pe un bărbat", iar ulterior să se priceapă la toate treburile casnice, ca să-l "păstreze", încurajarea competiției între tinerele adolescente, având ca miză favorurile unui bărbat, inculcarea ideii că femeile sunt invidioase și bărfitoare, ceea ce duce la dezbinare, lipsă de încredere și de-solidarizare în interiorul genului, cât și la încercarea femeilor de a

trece peste barierele de gen, într-un sens negativ însă, declarându-și ele însele misoginismul].

- Un alt izvor de bază al discriminării împotriva femeilor este religia. Credința că Eva a fost creată din coasta lui Adan, că femeile nu pot avea funcții în cadrul Bisericii [doar 7% din slujbele clericale aparțin femeilor – sursă: Ina Curic, *Pași spre țara egalității: o provocare pentru fete și băieți* – disponibilă online la <http://ladyfest-ro.pimienta.org/05/cd/pdf/curic-pasi.pdf>], că fetele și femeile nu pot intra în Biserică în timpul menstruației deoarece sunt murdare și nedemne, dar și – una dintre cele mai grave probleme – că femeile au **datoria** de a fi mame și respingerea ideii de control al maternității, indiferent de posibilitățile fizice și materiale sunt profund discriminatorii și dăunează progresului relațiilor de gen.

- Efectele acestor discriminări sistemice în societate sunt foarte grave mai ales la nivelul violenței de gen și al sănătății reproductive. În ce privește violența de gen, avem de-a face cu o promovare foarte intensă a culturii violului [rape-culture], reprezentată de un mediu social în care violul și alte forme de violență [sexuală sau sexualizată] sunt comune și prevalente, dar și acceptate sau tolerate, mediu saturat cu imagini de viol sau alte forme de violență ce parvin prin diverse canale de comunicare și în care sexul și violența sunt prezentate ca interdependente [sursă: glosarul de termeni de gen al Ladyfest Romania]. În acest mediu, se tinde spre învinuirea victimelor violenței, acestora inculcându-li-se ideea că sunt singurele responsabile și că este rușinos să reclame tratamentele abuzive. Multe violuri rămân nedenunțate datorită stigmatizării și a traumei asociate acestora. Violul este folosit sistematic ca tactică de război. Nu de puține ori auzim expresii de genul “E îmbrăcată ca o curvă, normal că poate fi violată” sau bine-cunoscutele zicale “Bătaia e ruptă din Rai” și “Bate femeia, că știe ea de ce”, în cazurile de violență domestică. În lume, femeile sunt bătute, oprimate, abuzate și torturate în fiecare zi. Cercetările arată că violența domestică este răspândită pe scară largă în majoritatea societăților și este o cauză frecventă a sinuciderilor în rândul femeilor. În România femeile sunt victime ale violenței în familie în proporție de peste 30% și, conform Inspectoratului General al Poliției Române, la fiecare două zile, o femeie este omorâtă în bătaie.

- La ora actuală, femeile sunt supuse mai multor duble constrângeri. Pe de o parte media dedicată femeilor este suprasaturată de mesaje care le îndeamnă la emancipare sexuală [promovarea aventurilor de o noapte ca mod de viață, condamnarea virginității păstrate până după vârsta de 17-18 ani, articole ce îndeamnă la inventivitate și lipsă de prejudecăți sexuale], pe de altă parte persistă ideea că femeile cu mai mulți parteneri sexuali sunt “curve”, în timp ce bărbații cu același prerogativ sunt “cuceritori”, “virili”, “masculini”. În multe comunități, femeile sunt bătute, excluse și, în cazuri extreme, chiar omorâte dacă își pierd virginitatea înaintea nunții. În același timp, multe femei nu au acces la informații privind sănătatea reproductivă sau nu au, pur și simplu, dreptul de a alege. În România, multe femei din comunitățile de romi nu au acces deloc la servicii medicale, cu atât mai puțin la planning familial, aspect în care sexismul se îmbină pregnant cu anti-țigănistul, în societatea românească. În România, o condiție pusă uneori femeilor, la angajare, este de a nu rămâne însărcinate. Femeile cu dizabilități sunt sfătuite să nu aibă copii.

● În același timp, pentru femei a apărut constrângerea de a participa material la întreținerea familiei, însă în același timp, ele trebuie să se ocupe, în opinia a 63,8% dintre români, și de **toate** treburile gospodărești, ceea ce duce la zile de muncă duble și deci la pierderea randamentului. 30% din gospodăriile din lume sunt îngrijite de femei, 80-90% din cele mai sărace familii depind de femei pe tot globul, și tot ele au de obicei responsabilitatea de a crește copiii, de cele mai multe ori fără ajutorul tatălui, al familiei sau al comunității. În România, femeile se ocupă de creșterea copiilor în proporție de 66%. [sursă: Ina Curic – *Pași spre țara egalității: o provocare pentru fete și băieți*]. Femeile care își abandonează copiii sunt stigmatizate de societate prin canalele culturii de masă, rolul tatălui în conceperea și creșterea copilului nefiind luat aproape niciodată luat în considerare.

● În ceea ce privește veniturile, femeile dețin doar 10% din venitul global, în toată lumea persistă inegalitățile salariale între femei și bărbați, cele mai multe țări din Europa înregistrând diferențe de până la 20% între salariile femeilor și ale bărbaților. În România, veniturile femeilor în general reprezintă doar 50% din cele ale bărbaților. Astăzi, două treimi din cele 876 milioane de analfabeți din lume sunt femei. În România, desi numărul de elevi și studenți femei este de 50,1%, acest raport nu se regăsește pe piața forței de muncă, una din cinci femei românce neavând nici o sursă de venit. Segregarea în domeniul muncii este evidentă, atât în lume cât și în România (1998): femeile sunt majoritare în sectoarele bugetare (sănătate, învățământ, turism, comerț) unde sunt salarizate cu până la o treime sub media salarizării pe economie, iar în ramurile predominante de bărbați (construcții, energie, transporturi, etc.) salariile sunt mult mai mari. [Ina Curic – *Pași spre țara egalității: o provocare pentru fete și băieți*]

Toate aceste inegalități sunt efecte ale sexismului și sunt interdependente. Deși în statele democratice, din punct de vedere legislativ, inechitățile nu există, în România fiind adoptate atât Legea nr. 48 din 16 ianuarie 2002 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare cât și Legea privind egalitatea de șanse dintre femei și bărbați din 5/8/2002, la nivelul mentalităților colective și situației din sferele societății, acest lucru nu se observă. De aceea, sexismul nu trebuie tratat cu indiferență. Nu putem trata efectele fără a înlătura cauzele, care de cele mai multe ori stau în atitudinea societății.

RASISMUL ECOLOGIC

Conceptul de *environmental racism* combină aspecte precum segregarea rasială și cea pe clase cu altele legate de poluare și de hazarduri climatice în general. În ziua de azi este o practică obișnuită să se arunce deșeurile sau să se facă experimente și proiecte ce afectează negativ mediul în locuri unde locuiesc săraci și persoane aflate în minoritate. Studii realizate în Statele Unite arată cum multe gropi de gunoi sînt localizate deseori în apropierea suburbiilor unde populația majoritară este formată din rezidenți de culoare.

În cartea *Sustainable Cities: Dilemmas and Option*, Atkinson afirmă următorul lucru: *“În general bogății se pun la adăpost de cele mai grave probleme ecologice. Ei pot obține cu ușurință apă curată și se pot debarasa la fel de ușor de apă reziduală prin tuburi septice; săracii, pe de altă parte chiar și atunci cînd au la dispoziție suficientă apă, trebuie să trăiască cu pericolul spălării și chiar al consumului de apă contaminată. În timp ce bogății găsesc modalități satisfăcătoare de a se debarasa de gunoii solid, cel al săracilor este rareori transportat din vecinătățile unde locuiesc, acumulîndu-se oriunde există spațiu: în canale, în riuri, în spații vacante. Autoritățile construiesc șosele și plantează copaci pentru cei bogați, în timp ce săracii își improvizează tot felul de poteci de acces la locuințele auto-construite (slums)”*.

Ca și scurtă paranteză, să ne gîndim de cîte ori nu-i acuzăm pe cei care locuiesc în cartiere marginase sau zone defavorizate, în special populație rromă, că sînt “murdari”, “împuțiți”, “pute în jurul lor”, “nu-și adună gunoiul”, “îi mîncă șobolani”, etc. Realitatea este că, de fapt, pentru a putea beneficia de ridicarea și transportarea gunoiului, trebuie să plătești. Așa este și “normal”, ar putea adăuga imediat cineva. Ce ne facem însă în cazul în care sărăcia extremă, excluderea socială și alte realități de genul acesta fac imposibile nu doar achitarea unei taxe pentru ridicarea deșeurilor, ci chiar și procurarea alimentelor necesare supraviețuirii, la fel ca și accesul la resurse vitale. Să nu mai vorbim despre “comunitățile gropilor de gunoi”, oameni care își improvizează locuințe pe munții de gunoie, trăind totodată de pe urma acestora. Un exemplu de astfel de “comunitate” este Dallas, o groapă de gunoi situată undeva la marginea orașului Cluj.

„CARTIERUL DALLAS” – CLUJ.....

Între timp, problemele ecologice se accentuează de la un capăt la altul al globului. *Shanty-town-urile* (ghetourile) se prezintă viitorilor rezidenți drept locații unde aceștia vor putea beneficia de oportunități pe care nu le pot găsi în zonele rurale. Împinși din astfel de zone către cele urbane, în căutarea unei vieți “mai bune”, acești oameni trebuie să se conformeze realităților găsite, segregărilor teritoriale bine consolidate și “facilităților” disponibile, care adeseori le cauzează afecțiuni serioase, în special copiilor ce se joacă pe străzi. În timp ce în marile orașe ale lumii se construiește frenetic, iar procesul gentrificării afectează din ce în ce mai multe zone, vecinătățile defavorizate rămân izolate, neluate în seamă, și, adeseori, găzduiesc în apropierea lor situri uriașe de deșeuri. Care, nu e așa, trebuie să fie și ele depozitate undeva...

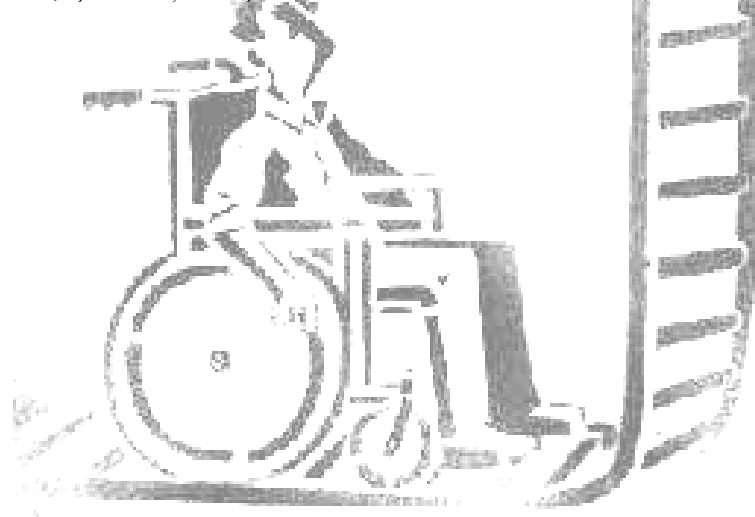
....SI VIITORUL

DIZABILITATILE SI DISCRIMINARE

Cu toții, de la oamenii de rând la cei mai înalți demnitari, suntem foarte prinși în cultul propriului nostru corp. Căutăm cu tot dinadinsul să stăpânim un corp “ideal”, așa cum vedem în reclame, încât petrecem destul timp analizându-ne linia bretonului și mătreața, pungile de sub ochi, dimensiunea burții sau a mușchilor, stratul de celulită, ridurile. Evident că nu mai rămâne timp să ne preocupe și soarta celor care au altfel de probleme decât noi. Nu ne interesează cât de mari sunt provocările fizice pe care le întâmpină acei oameni – de la nevăzători, surdo-muți, până la cei în scaun cu rotile – pe care îi clasificăm, cu nonșalanță, ca fiind “handicapații”. Îi clasificăm, îi dăm deoparte și îi ținem cât mai departe, ca nu cumva să ne deranjeze cu nevoile lor “speciale”.

Ce, parcă noi suntem mulțumiți?! E treaba lor că nu au cum să se deplaseze în oraș, că nu sunt acceptați să lucreze, că ajutoarele sociale sunt ridicole, că nu au acces la activitățile culturale și la viața comunitară!

La unii dintre ei, nici măcar urna mobilă, în zilele alegerilor, nu se deranjează să ajungă. Dreptul de vot li se acordă doar teoretic. Ce,ăștia-s cetățenii noștri?!

NATIONALISMUL IN EX-YUGOSLAVIA

În timpul existenței Yugoslaviei mulți cetățeni din celelalte patru țări (membri ai fostei Yugoslavii) au plecat să trăiască și să muncească în Slovenia. Chiar și astăzi în unele orașe din Slovenia majoritatea cetățenilor sunt emigranți. Unii chiar spun că nu există sloveni „adevărați” în Ljubljana.

Desigur, în timpul existenței Yugoslaviei, Slovenia permitea ușor intrarea străinilor. Majoritatea au mers acolo să muncească și să caute o viață mai bună deoarece Slovenia avea standarde mai bune. Dar o dată ce a pornit războiul, Slovenia a început genocidul etnic față de acești oameni. Mai precis 18305 sau chiar mai mulți oameni au fost afectați de această politică de exterminare. Guvernul a dat o lege prin care toți străinii erau obligați să se declare sloveni, luându-și această cetățenie, sau să părăsească țara. Acest lucru trebuia făcut în aceeași perioadă și într-un termen foarte scurt.

Cei 18305 (mai sus menționați) care nu și-au schimbat cetățenia au pierdut într-o zi locul de muncă iar documentele lor au fost anulate. Au fost deportați fiind îndepărtați de familiile lor fără să aibă posibilitatea să se întoarcă.

Chiar și după 15 ani încă mai lupta pentru drepturile lor. Mulți dintre ei au fost și în greva foamei. De abia acum Slovenia a dat un referendum prin care există posibilitatea ca ei să-și primească cetățenia. Din ziua în care au fost anulați din punct de vedere etnic și administrativ ei se numesc cetățeni „anulați”.

În Croația și Serbia problema nazismului este legată de războiul ce a avut loc în Croația. În continuare mai există ura față de sârbi. După război cântărețul croat Thompson încă mai imprăstia ura față de sârbi. În timpul concertelor lui oamenii purtau simboluri „ustasă” și strigau: moarte sârbilor! Acum guvernul îi interzice să mai țină concerte.

Mulți oameni se autonumesc „ustasă” în special nazisti și cei din galeriile de fotbal (în Croația fotbalul este în strânsă legătură cu

nazismul și patriotismul) ei purtând simboluri „ustasă” la concerte și la meciurile de fotbal. Ustasa era un grup profascist care a ajutat Croația să devină independentă în timpul primului război mondial, aceasta fiind sub conducerea regelui sârb Alexandru. Ei credeau într-o țară curată din punct de vedere etnic. Se știe că crimele lor au avut ca țintă sârbi, romi, macedoneni și albanezi. Așa că în ultimul război sub pretextul eliberării croației ei au repetat trecutul. Mulți dintre cei care se numesc astăzi ustasa habar nu au ce însemna. Chiar și azi, după 15 ani de la terminarea războiului, este dificil să fi sârb în Croația.

Mulți dintre părinții prietenilor mei le-au interzis să se asocieze cu mine deoarece tatăl meu este sârb.

Ura dintre aceste două națiuni continuă, oamenii neînțelegând că aceasta ură a dus în trecut la un război pe care și unii și alții l-au pierdut.

Acum câțiva ani skinhead nazisti au omorât un african în centrul orașului. Dar media a văzut totul ca o poveste normală. Azi mișcarea skinhead nazistă nu prea mai există în Croația, dar acum câțiva ani când exista cu adevărat era întodeauna cauza atacurilor împotriva romilor și punk-istilor. Motivul este probabil acela că nu există prea mulți emigranți. Partidul de dreapta nu este atât de puternic acum față de cum era după război, dar patriotismul este în continuare o nealță folosită în timpul campaniilor electorale.

Pe de altă parte Serbia are o mișcare skinhead nazistă mult mai puternică, fapt ce se datorează și trupelor muzicale. Mulți nazisti se autonumesc „cetnički”, aceștia fiind o armată paramilitară în timpul ultimului război și al celui de-al doilea război mondial, fiind responsabili pentru moartea multor civili majoritatea croați și romi. Dacă mergi spre Belgrad poți vedea mulți oameni care poartă simboluri cetnik.

Evident pentru mulți oameni războiul nu s-a terminat și datorită acestor oameni războiul poate porni oricând.

Timur ucis de către naziști pe 13 noiembrie 2005

Solidarity! Fight Back!

RASISM SI FASCISM IN RUSIA

În ultimii ani Rusia este cuprinsă de un val al violențelor neo-naziste – fapt mai puțin cunoscut celor din Europa. Aceste violente, agravate începând cu noiembrie 2005, au ca tinta strainii (studenți, solicitanți de azil) - persoane provenind din fostele republici sovietice sau aparținând minorităților etnice, homosexuali, evreii dar și militanții antifasciști. Propaganda naționalistă și atmosfera rasistă au încurajat pornirile criminale ale naziștilor și le-au permis să se mențină pe poziția de reprimore a populației.

Alexei organizează concerte pe scena muzicală punk-rock din Rusia, fiind în același timp un activist antifascist. Următoarea relatare – rezumată în urma unei întâlniri cu acesta în Iunie 2006 și completată ulterior cu alte informații de pe site-urile activiștilor ruși – descrie nașterea și activitatea scenei naziste rusești, climatul social al rasismului, precum și strategiile ofensive și defensive ale grupurilor antifasciste. Confruntându-se cu actuala situație de marginalitate a grupului său Antifa, Alexei își manifestă interesul pentru interacționarea cu alte grupuri, precum și necesitatea de a face public climatul rasist din Rusia.

În contextul reinvăzirii Ceceniei de către trupele rusești în toamna anului 1999 și a începerii mandatului prezidențial al lui Vladimir Putin la începutul anului 2000, intensificarea politicilor privind statusul imigranților este din ce în ce mai evidentă. Alexei consideră politica naționalistă a guvernării lui Putin ca fiind principalul motiv al accentuării rasismului în rândurile populației ruse. Imigranții sunt asociați cu imaginea dușmanului și în acest context, cu nesfârșita criză politică a conflictului din Cecenia, precum și cu nemulțumirea populației față de guvernare. Situația economică precară în care se

regăsește o mare parte din populație, ajută grupurile fasciste și violența rasială stradală să se mențină pe poziții și să capete amploare. Această situație a atins apogeul în momentul autorizării marșului fascist de “Ziua Unirii” pe 4 noiembrie 2005 în Moscova. Grupuri precum: *Miscarea împotriva imigrării ilegale, Marele Partid Național al Puterii din Rusia, Tinerii eurasieni, Uniunea Slavă, etc.* au participat la manifestație. Aproximativ 4000 de oameni cu slogane precum: “Rusia pentru ruși” sau “Rusia mai presus de toate” mărșăluiau prin centrul capitalei. S-au folosit saluturi naziste de către unele dintre grupurile prezente la manifestație, iar contraactivitatea antifasciștilor din Moscova a fost izolată și marginală.

Manifestațiile de protest ale Partidului Liberal și ale activiștilor pentru drepturile omului au fost interzise. Același lucru s-a întâmplat și cu manifestația “Gay Parade” în mai 2006, fapt ce evidențiază destul de clar poziția politică a guvernului rus.

**Marșul fascist (noiembrie 2005)*

În fiecare cartier din Moscova există puternice grupuri de huligani care activează în strânsă coaliție cu grupurile fasciste. Scena huliganilor reprezintă un puternic teritoriu de recrutare pentru asociații precum “Sânge și onoare” și “Brigăzile Unite 88”. Aceasta din urmă numără circa 500-600 de membri, însă numai în jur de 100 dintre aceștia sunt

activi permanent, media de vârstă fiind de peste 30 de ani. Grupurile fasciste din Moscova au reprezentativitate și în Sankt Petersburg, Voronej, Nijni Novgorod și Novosibirsc printr-o serie de centre regionale. Structurile Antifa solide sunt prezente numai în nordul Rusiei, în orase precum Petrozavodsc sau Kirov.

Pe scena muzicală Ska, numărul adepților nașiți este foarte mare. Formațiile care se pretind a fi apolitice au atras o mulțime de fani naivi. Concertele Ska din Moscova reprezintă un puternic fundal pentru scena nazistă. De asemenea, la concertele punk și rock se prezintă un număr mare de partizani ai mișcărilor de Dreapta, ceea ce obligă formațiile să renunțe la mesajul antifascist.

Grupurile ANTIFA

Antifasciștii rusi sunt extrem de divizați și izolați: cativa militanți din asociații, apărători ai drepturilor omului, militanți membri ai partidelor liberale, anarhiști clasici și o mișcare alternativă radicală care se detașează cu neîncredere de toate cele de mai sus, reprezentată de militanții din scena punk-hardcore.

Liga Anarhiștilor din Sankt Petersburg (<http://novsvet.narod.ru>, newworld@mail.admiral.ru) este una din aceste grupări militante care au ieșit în evidență prin câteva acțiuni antifasciste concrete în ultimii ani. Aceștia au fost prezenți pe 5 martie 2006 în Piața Mujestvo din St Petersburg la un miting organizat de Asociația Antifascistă cu ocazia comemorării unei femei din Kirghizia omorată pe 25 februarie în apropierea aceluși loc. La miting au participat și cei de la Liga Anarhiștilor, cativa liberali, cei de la Universitatea Libera, dar și cativa trotskisti.

Tot în 2005 pe 6 noiembrie a avut loc Marsul Impotriva Urii – acțiune antifascistă organizată cu ocazia zilei de naștere a unui militant antifascist, etnolog africanist pe nume Nicolae Girenko, omorât de nazisti în urma cu un an. Insa potrivit celor de la Liga Anarhiștilor, organizatorii acestei acțiuni erau liberalii moderati din opoziție, care mizau pe folosirea marsului în scop de lobby pentru viitoare inițiative legislative antifasciste. Aceștia au întocmit din timp o listă cu

persoanele participante la acțiune prin care au fost excluși sau evitați antifasciștii radicali.

O altă rețea importantă de colective dedicate luptei împotriva fascismului și xenofobiei este cea a socialistilor libertari și poartă numele de AVTONOM (info@AVTONOM.ORG, WWW.AVTONOM.ORG). Aceasta este una dintre cele mai active mișcări antiautoritare și antifasciste din Rusia. Membrii rețelei sunt implicați în majoritatea acțiunilor și campaniilor sociale antirasiste, antirepresive, anticapitaliste. Anul acesta cei de la Avtonom se numără printre organizatorii Marsului Antifascist împotriva Urii de pe 29 octombrie din Moscova, dar și printre inițiatorii și susținătorii direcți ai acțiunilor planificate împotriva Marsului Nationalist de Ziua Rusiei de pe 4 noiembrie.

Frontul Antifa de Stanga (<http://www.laf.drugoi.com/>, rodkill@drugoi.com) este o altă mișcare radicală activă din Rusia. O acțiune importantă a acestora ar fi Marsul Anticapitalist -2006 de pe 1 octombrie în care au fost implicați direct împreună cu activiști anarhiști independenți, membri ai unor ONG-uri dar și ai partidelor de stanga. Pancardele afișate de cei de la FAS erau: Nu Fascismului, Nationalismul – un iad pentru muncitori.

Pe 22 iunie 2006 a fost înființat oficial la Moscova Frontul Antifascist Rus, a fost adoptat statutul și programul acțiunilor cetățenesti împotriva fascismului. Frontul include membri ai diverselor ONG-uri apărători ai drepturilor omului, și cativa membri ai partidelor politice. În programul organizației este subliniată necesitatea autoorganizării forțelor antifasciste precum și inițierea unui dialog public pe tema fascismului. De asemenea, autorii programului propun ameliorări legislative în sensul combaterii fascismului.

Tot cei de la de la Frontul Antifascist sunt printre organizatorii unui mars antifascist care avea loc pe 4 noiembrie de Ziua Națională a Rusiei în piața Kalujskaia din Moscova. Mitingul se desfășura sub sloganul: ‘ în Ziua Unității Naționale, să manifestăm pentru respectarea drepturilor oamenilor din Rusia de toate naționalitățile, să ne exprimăm protestul împotriva xenofobiei și fascismului, să atragem atenția autorităților Moscovei asupra amenințării acestor fenomene.

Sarbatoarea de 4 noiembrie – Ziua Nationala Rusiei a fost instituita de presedintele Putin in anul 2005 in scopul consolidarii unitatii, integritatii si mandriei nationale a poporului rus. Anul trecut aceasta zi a fost celebrata pe strazile Moscovei de zeci de mii de tineri de extrema dreapta. In acest an grupurile antifasciste radicale din toata Rusia se vor mobiliza pentru actiuni de combatere a fascismului in strada : contra-manifestatii, distribuire de materiale informative, incercari de blocare a paradei fascistilor.

Subculturile antifasciste s-au cristalizat în strâsă legatură cu atacurile naziste îndreptate împotriva unei formații Punk din Moscova într-o stație de tren în 2004. Asemenea atacuri se mai petrecuseră și înainte de această dată, însă brutalitatea acestui incident în care a fost implicată o formație cu mesaj mai mult sau mai puțin apolitic, a dus la divizarea șcenei muzicale din Moscova și Sankt Petersburg în grupări profasciste, aploctice și antifasciste, atât în ceea ce privește formațiile cât și publicul acestora. În semn de solidaritate, s-a organizat o campanie pentru victimele incidentului, constând în organizarea unor concerte pentru acoperirea costurilor de spitalizare. Aceasta a fost prima data când un numar semnificativ de formații muzicale si grupuri sociale s-au organizat și au acționat împreună, conturându-și o poziție politică colectivă/ comună.

În tot acest timp, s-au întreprins numeroase atacuri asupra concertelor mișcărilor de Stânga, contraofensiva întreprinzând și ea la reandul ei acțiuni împotriva evenimentelor profasciste. Pe șcena Punk, Hardcore și sporadic la evenimentele fotbalistice, s-au constituit grupuri Antifa care au colaborat între ele, întărind contactele între diferite orașe precum Kiev și Sankt Petersburg.

Cu toate acestea, Alexej susține că este imposibil pentru mișcărilor antifasciste sa obtina vizibilitatea și forța pe care grupurile naziste o posedă, în primul rând dacă ne gândim la faptul că aceștia din urmă sunt puternic susținuți de numeroase partide politice și au numeroși simpatizanți la nivelul instituțiilor statale.

Sub presiunea constantă a amenințărilor cu atacuri fasciste, atmosfera la concerte este în general foarte tensionată, trupele din mainstream renunțând de ani de zile deja la mesajele antirasiste. Una dintre

putinele formații care se menține pe poziții transmițând mesaje antirasiste este “Distemper”. Aceștia au fost atacați anul trecut în Voronej după încheierea unui concert. La un alt concert susținut în Kiev, tinerii spectatori au refuzat să primească materiale antifasciste distribuite gratuit de teamă să nu fie atacați de naziști după terminarea spectacolului.

Chiar dacă sunt anunțate din vorbă în vorbă, atacurile naziste și problemele cu poliția sunt imposibil de prevazut cu exactitate și prevenite de fiecare dată. Cu toate acestea, amploarea concertelor susținătorilor Stângii antifasciste este în continuă ascendență.

În Moscova există așa-numitele grupuri Anti-Antifa, iar în acest context Alexei vorbește despre situația luptelor de stradă foarte violente din ultima vreme. Anul trecut în Aprilie, activista antifascistă Sasha R. a fost ucisă cu intenție într-o ambuscadă stradală din Moscova, iar Alexei asociază această crimă cu mesajul de amenințare îndreptat împotriva scenei mișcării de Stânga. În semn de solidaritate, s-au organizat o serie de concerte iar banii colectati (aproximativ 2000 de euro) au fost donați familiei Sashei. De asemenea există ideea de a plasa o plăcuță comemorativă în locul în care aceasta a fost ucisă – scopul fiind acela de a sensibiliza și atenționa trecătorii în legătură cu violențele rasiste și fasciste care, la ora actuală, sunt considerate a fi acte ce intră într-o oarecare normalitate. În mass-media aceste crime violente sunt catalogate ca și scandaluri apolitice, în primul rând datorită faptului ca mass-media din Rusia este în mare parte subsumată intereselor unor partide politice.

Singura modalitate prin care rasismul ar putea fi combătut pe termen lung, o reprezintă în opinia lui Alexei, dezvoltarea conștiinței politice și antifasciste la generația tânără. În undergroundul subcultural, tinerii găsesc posibilitatea să contrasteze cu plictiseala vieții cotidiene, deși șansa de a putea schimba societatea pe ansamblu, nu poate fi întrevăzută încă. Cu toate acestea, există numeroase grupuri care organizează acțiuni pentru ajutorarea oamenilor străzii - care sunt la rândul lor victime ale atacurilor naziste violente, pentru pregătirea protestelor G8 și a celor îndreptate împotriva represiunilor poliției. Sub

sloganul “Do-something-and-do-it-yourself” se realizează popularizarea acestor acțiuni și se crează rețele supra-regionale. Prin dezvoltarea contactelor cu mișcări similare din Europa, Alexei întrevede o șansă de a putea schimba situația locală problematică. Proiectele concrete ale scenei subculturale (ex. turnee muzicale, programe de exchange) ar putea contribui la descoperirea și cristalizarea strategiilor politice de luptă pentru o societate fără dogme legate de rase, clase și genuri.

Rasism și Fascism în Societatea Rusă

În seara de 25 mai 2006 Arthur S. mergea spre casă, călătorind cu trenul din Moscova în Pushkino. Arthur avea 19 ani și era cetățean rus, deși la origine era armean din Azerbaidjan. În 1989 familia sa fugise din calea persecuției etnice, mutându-și domiciliul din Baku în Rusia. În momentul în care trenul se apropie de stația de destinație, Arthur este atacat de către doi tineri. Unul dintre ei îl injunghe mortal în repetate rânduri strigând “Heil Rusia”. Cel de-al doilea individ trage semnalul de alarmă și cei doi se fac nevăzuți.

Arthur este una dintre multele victime ale violenței rasiste din Rusia. Cuprinsul geografic în care astfel de crime se petrec frecvent include Siberia, Rusia Centrală, regiunea Sankt Petersburgului și Moscova. Numărul exact al victimelor este greu de aproximat deoarece multe dintre aceste crime nu sunt înregistrate ca având la bază rasismul. Numai presiunile Procuraturii au contribuit la implicarea poliției în investigarea unei crime comisă pe 14 mai, a cărei victimă a fost un individ de etnie romă.

Pe 13 noiembrie 2005, în fata unei librării din St Petersburg doi tineri, Maxim și Timur au fost atacați cu cutite de un grup de 10-12 neonaziști. Maxim a fost ranit, iar Timur Kacharava, chitarist al trupei locale de hardcorepunk Sandinista!, a decedat. Acești doi tineri, care tocmai participase la inițiativa săptămânala ‘**Food not Bombs**’ erau militanți ai scenei antifasciste radicale din St. Petersburg și fusese deja amenințați de către neonaziști în urma cu o luna. Timur a murit înainte ca ambulanta să ajungă la locul faptei. Avea 20 de ani. Maxim a scăpat cu viața în pofida celor 5 lovituri de cutit. Fiind unicul martor al crimei prietenului său, el a fost invitat de către poliție după externare pentru

recunoașterea față în față a agresorilor printre naștii interpeleți. Având în vedere că procedurile de protecție a martorilor sunt inexistente și în contextul actual creat, marturia poate însemna condamnarea la moarte pentru acest tânăr de 20 de ani. Pana la acest moment, toți asasinii lui Timur au fost reținuți cu excepția liderului bandeii, al cărui nume este cunoscut poliției și este urmărit în continuare.

Ținta mișcărilor de Dreapta din Rusia sunt în principal persoanele non-slave, homosexuale, membrii unor alte subculturi sau dușmanii politici – aceștia devenind frecvent victimele unor atacuri violente. Numai în aprilie 2006, s-au petrecut mai mult de 30 de agresii rasiste și fasciste, folosite pentru a intimidă populația. Având ca obiectiv intimidarea potențialilor dușmani și a cetățenilor de rând, un grup de 30-40 de tineri au atacat violent pasagerii din metrou în ziua de 23 Aprilie 2006 folosind sloganul „Pro Rasism!” Conform declarațiilor martorilor oculari, aceștia purtau haine obișnuite, fără însemne hulgigane. Un pasager cu aspect caucazian a fost grav rănit la cap. Polițiștii prezenți la locul incidentului, nu au intervenit.

Victimele – printre care se numără și cei grav răniți – nu se adresează de regulă poliției. Fără îndoială, unul dintre motive este neîncrederea generală și teama față de organele de ordine. Centrul de Analiză a lui Juri Lavada declară că 70% dintre cetățenii ruși nu au încredere în poliție. De asemenea, controale frecvente ale pasapoartelor celor cu înfățișare non-slavă și ale imigranților, crează presiune și teamă în rândurile acestora. Același centru de analiză arată că 40% dintre polițiști sunt de acord cu sloganul “Rusia pentru ruși” și 70% dintre ei au prejudecăți față de așa-ziii caucazieni.

Chiar și atunci când investigațiile în cazul unui atac sunt urmate de un proces, în general acuzații nu trebuie să se teamă că vor primi o pedeapsă substanțială. În februarie 2004 în Sankt Petersburg o familie tadjikistaneză a fost atacată de către un grup de tineri înarmați cu cuțite și arme de foc. Tânăra fiică a familiei, Chursheda S. în vârstă de 9 ani a fost ucisă. Guvernatorul și-a declarat intenția de a-i găsi pe făptași și de a-i pedepsi, pentru a face dovada modului în care autoritățile se raportează la astfel de crime. În martie 2006 curtea de justiție și-a pronunțat sentința: cel mai în vârstă dintre cei opt acuzați,

care fusese învinuit și de comiterea crimei având ca bază motive rasiste, a fost condamnat pe motiv de huliganism. Judecătoria a ignorat aspectul rasist al faptelor comise.

Verdictul dat în cazul acestui proces dovedește tendințele xenofobe întâlnite în societatea rusă. Propaganda anti-semită de pe fundalul războiului din Cecenia, susține atitudinile negative față de ceceni, precum și față de oamenii din regiunea Caucaziană.

Protestul împotriva marșului fascist (Noiembrie 2005)

Asasinările activiștilor, la fel ca și crimele rasiste având ca tinta studenții africani, emigranți sau rromi, denota faptul ca neo-nazistii i-au identificat pe militanții antifascisti și antirasisti ca inamici și sunt hotărâți să se debaraseze de aceștia prin orice mijloace, fie și prin

crima. De aceea, este bine ca cei care au ales să trăiască la Moscova, St Petersburg, sau Voronej sau oriunde în Rusia să poată conta pe toți ceilalți militanți antifascisti și antirasisti din toată Europa, pe solidaritatea noastră, pe susținerea și răspândirea informațiilor despre realitatea de acolo în țările noastre.

În ultimii ani s-a conturat conceptul universal al dușmanului – imigrantul din afara granițelor Rusiei – care trebuie exclus din sistemul compact al “Poporului Rus Pur”.

În această situație, mass-media are un rol important. Statisticile criminalității publicate în majoritatea ziarelor pun mare accent pe apartenența etnică. De aceea, imaginea criminalului străin se conturează pe un ax - pornind de la mafia drogurilor controlată de populația romă și până la terorismul cecen-musulman.

Argumentele pro-rasiste din mass-media au dobândit noi valențe în descrierea protestelor desfășurate în suburbiile franceze în cursul acestui an. Acestea au fost caracterizate ca un război interetnic și religios. La ora actuală, dezbaterile critice pe tema rasismului sunt aproape inexistente în Rusia.

Primele structuri fasciste și de extremă Dreapta s-au format încă din perioada perestroika, când atmosfera în Moscova și Rusia Centrală era dominată mai mult de frica conflictelor interetnice decât de xenophobia pro-rusă. În ziua de azi, spectrul acestor structuri include rețele bine organizate de nazi-skinheads, mici organizații de tip partid, precum și Partide incluse în Parlamentul Rus, precum “Rodina” (țara de origine). Instigarea se realizează atât prin metode clasice (flyere, puncte de informare) cât și prin cultură – în Moscova și alte orașe din Rusia există deja de ani buni formații naziste ce abordează diferite stiluri muzicale. Stadionele de fotbal reprezintă un spațiu de acțiune al simpatizanților naziști dominați de o ideologie rasistă. Dar crimele rasiste și fasciste nu sunt numai rezultate ale acestui mediu violent ci, în realitate sunt integrate în repertoriul extremismului politic de Dreapta. Acesta include atacuri anti-semite împotriva evreilor și a instituțiilor evreiești care fac parte din realitatea rusă. Extremității ruși de Dreapta dezvoltă colaborări internaționale. Chiar dacă uneori nu sunt acceptați de rasiștii din vest pe motivul că nu sunt “suficient de arieni”, există cooperare între scena muzicală de Dreapta

Dreapta. Acesta include atacuri anti-semite împotriva evreilor și a instituțiilor evreiești care fac parte din realitatea rusă.

Extremiștii ruși de Dreapta dezvoltă colaborări internaționale. Chiar dacă uneori nu sunt acceptați de rasiștii din vest pe motivul că nu sunt "suficient de arieni", există cooperare între scena muzicală de Dreapta și între intelectualii fasciști. La începutul lunii iulie a acestui an, a avut loc o conferință intitulată "Albi de pretutindeni, uniți-vă!" în cadrul căreia au participat importanți ideologi rasiști și de Dreapta din mai multe țări pentru a purta dezbateri împreună cu colegii lor ruși pe tema "Viitorului Alb al Lumii"

La ultimele alegeri parlamentare din 2003, partidul "Rodina" a fost susținut de către Kremlin, pentru a-i putea menține pe electorii "social-patrioți" sub control și pentru a slăbi puterea rușilor care revendicau Partidul Comunist. Activități rasiste și de extremă Dreapta nu se întâlnesc numai în Rodina, dar și în organizația lui Putin "Rusia Uniformă". Acum câteva luni, a început o campanie oficială antifascistă la care a participat și mișcarea "Youth Movement Nashi". Punând accentul pe politicile de stat, această campanie reprezintă mai degrabă un abuz cinic al victimelor extremismului de Dreapta cu scopul de a face presiuni în direcția unor interese politice nedecarate.

NASHI (ai nostri) – tineretul "antifascist" al lui PUTIN

Nashi (ai nostri), care în momentul înființării se numeau "Cei de merg împreună" nu sunt nici mai mult nici mai puțin decât noii "comsomoliști" creați de Putin în urma cu 5 ani. Semnificația noului nume al organizației – Ai Noștri este destul de sugestivă în ceea ce privește identitatea sa restrictivă și nu promite o activitate tocmai progresista tinerilor doritori de a se implica. Cei din Nashi se autoproclama antifasciști, după de s-au focalizat pe terenuri de 'luptă' desemnate de Putin : înființate pentru a combate Partidul Național Bolșevic al lui Limonov, declarat de Putin inamicul regimului, acestia au fost implicați o perioadă în lupta împotriva drogurilor în școli. Caracterul oficial al acestei organizații și legătura stransă cu guvernul lui Putin îi permit deschiderea tuturor ușilor fără mari obstacole (școli, administrație), precum și diverse finanțări. O reprezentanță Nashi a

fost înființată și în Cecenia, la Grozny, sediul acesteia fiind o clădire splendidă, poate cea mai frumoasă casa din tot orașul. Cu tot angajamentul antifascist de la care se revendică, Nashi nu au nici o ezitare în ceea ce privește pedepsirea apărătorilor drepturilor omului care critica acțiunea lui Putin și a guvernului sau în Cecenia. Astfel, în luna februarie a acestui an, Nashi s-au mobilizat în timpul procesului unui om care a publicat un apel împotriva războiului din Cecenia, însă nu pentru a-l susține... Acest om a fost condamnat în cele din urmă pentru incitare la ura rasială și condamnat la doi ani de închisoare. La scurt timp după moartea studentului African pe nume Samba, datorită colaborării anterioare a organizației African Unity cu Nashi, cei din urmă au făcut un apel la o reuniune în memoria tinarului decedat. Participarea la o asemenea reuniune, alături de o organizație care s-a pronunțat pentru condamnarea pentru incitare la ura rasială a unui apărător al drepturilor omului, a fost pusă sub semnul întrebării de către antifasciștii din St Petersburg. La reuniune au fost prezenți în jur de 2000 de tineri membri ai Nashi, însă emoția nu s-a simțit cu adevărat, în pofida florilor, lumanarilor, tricourilor Nashi, și a bluzelor negre purtate cu această ocazie. Cuvintele reprezentanților Nashi au fost : "Unii ne omorâ, Putin ne ajută", Putin fiind prezentat ca un salvator mult-asteptat – așa cum o cere orice cult al personalității.

>>>> Get creative in supporting Antifa in Russia! Get in contact!

>>>>>>> Organize international publicity about racist reality and put pressure on Russian Government!

...Nu pogodi, nazi!

...НУ ПОГОДИ, НАЦИ!

www.nupogodi.go.dyndns.org
contact: russland-soli@web.de

DE LA FASCISTI LA DISCRIMINARE. DE LA BUNICI LA NEPOATA

Aveam vreo 11 ani când mama mi-a povestit că bunica a fost închisă în lagărul de exterminare Auschwitz, când nu era cu mult mai mare decât mine. Povestea ei vă sună probabil cunoscut, seamănă cu alte istorii ale Holocaustului, cu mărturiile ale altor supraviețuitori. O să v-o spun pe scurt.

A ajuns acolo după zile de mers cu trenul de marfă. Era cu mama și mătușa ei, fericite că nu muriseră până atunci. Cum au coborât din vagoane, toți au fost puși să se separe – tinerii de copii mici, adulții și bătrâni. Bunica mea n-a vrut să se despartă de rude, așa că și-a pus o basma și a încercat să se amestece în rândul adulților; dar nu i-a mers, a fost trimisă în rândul tinerilor. Iar copiii, adulții și bătrânii au fost escortați un-doi la “dușuri”, fără să știe că acolo îi aștepta gazarea cu infailibilul Zyklon B. După asta, bunica a stat 1 an în lagăr. Înainte de terminarea războiului, a trebuit să mai treacă printr-un exercițiu de supraviețuire: marșul morții. Fasciștii intenționau să-și mute prizonierii din Auschwitz în lagăre mai sigure, înainte de venirea armatelor ruse. Așa că i-au pus să meargă vreo 56 km prin zăpadă, fără oprire, până la gara de unde urmau să fie “încărcați”. Din 60 de mii, câți au pornit, 15 mii au murit de foame și frig sau au fost executați.

Adevărul e că atunci când am auzit povestea bunicii, nu am înțeles prea bine de ce s-au întâmplat toate astea. Așa că i-am zis mamei că mi se pare groaznic și că sper că măcar bunicul nu e evreu și nu a trecut prin chestii din astea. Mama a răspuns ceva de genul “ba bine că nu!”

Și am aflat că bunicul a fost 4 ani închis în lagăre de concentrare, întâi în Ungaria ca deținut politic (socialist și susținător al muncitorilor), apoi la Dachau și la Buchenwald, ca reprezentant al unei “rase inferioare”. Pe atunci avea deja ceva mai mult de 20 de ani, convingeri politice clare, terminase medicina la Cluj, și a reușit să facă tot felul de combinații, să activeze în grupurile de rezistență (care, de exemplu, dădeau îngrijire medicală prizonierilor bolnavi și porții de mâncare celor mai slăbiți, furând din proviziile ofițerilor).

La sfârșitul povestirilor, mama mi-a atras atenția să nu zic nimănui toate lucrurile astea, să nu menționez de lagăre sau ceva, pentru că oamenii cu care vorbesc o să se prindă că sunt evreică și poate o să mă privească *altfel* – pentru că evreii nu sunt prea bine văzuți. Mi s-a părut ciudat și m-am revoltat puțin, atât cât înțelegeam eu atunci s-o fac. Fără să-i mărturisesc mamei, am hotărât că, dacă voi simți nevoia sau contextul o va cere, voi spune povestea bunicilor. Totuși, acceptam compromisul să nu-o spun chiar oricui.

După discuția asta grea cu măică-mea, am tot vrut ca bunicii să-mi povestească și ei, mai multe. Bunicul a fost mereu deschis, a ținut și niște seminarii la Buchenwald, scrie articole și uneori se gândește să-și scrie un fel de memorii. Bunica, în schimb, a evitat, pe cât posibil, discuțiile pe tema asta. De exemplu, a devenit un fel de obicei ca atunci când se întâmplă să vorbim în public despre Auschwitz, ea spune “perioada/locul în care am fost în vacanță prelungită”.

Am înțeles atitudinea defensivă a bunicii abia atunci când mama a venit necăjită de la serviciu și mi-a povestit unele chestii ce i se întâmplă. Colegii o tachinează cu tot felul de remarci, pentru că “ai nas de jidancă, se vede clar”; alte ori nu o tachinează, ci pur și simplu își exprimă părerea sinceră, nimicuri de genul “voi jidani nu vă bateți niciodată copiii, de aia cresc așa îngâmfăți” sau “normal că ia notă bună, doar e pui de jidan”, care îi reamintesc mereu mamei că este văzută *altfel*.

Se pare că atât bunica mea cât și mama suferă de frica de a fi văzută *altfel* și încearcă să ascundă cât mai mult acele trăsături, povești și amintiri care le fac *altfel* în ochii celorlăți. Un timp am considerat că sunt paranoice, că li se pare.

Dar, de la un moment dat, am început să observ conotațiile cu care este folosit cuvântul “jidani”, să văd cât de multe cărți despre conspirațiile evreilor se vând bineșor, să aud prin curcile de cunoscuți generalizări de genul “lasă, că jidani au bani”, “da, normal că-i șmecher jidanu’ și te face”, să asist la un seminar, la facultate, în care profa insistă să sublinieze rolul nefast al evreilor asupra economiei din România, să descopăr sintagmele clasice “Holocaustul este o minciună, de fapt au murit doar câțiva”, “evreii l-au răstignit pe Iisus, și-au meritat-o”, “evreii și francmasonii conduc lumea”. Și

exemplele ar putea continua – am adunat suficiente pentru a deveni sensibilă la sfatul mamei, de a cenzura istoria bunicilor.

Am devenit mult mai reținută, mai ales că problemele din Israel fac situația și mai nasoală. Povestesc lucrurile astea doar în momente speciale, oamenilor pe care îi simt mai deschiși Am ajuns chiar ca uneori să-mi testez prietenii apropiați, spunându-le această istorie. Până acum, nu am simțit vreo schimbare de atitudine, dar au fost reacții de șoc – la care nu am știut cum să răspund.

Societatea noastră consideră că această semi-paranoia reciprocă este o stare normală, care ni se potrivește tuturor și pe care ne-o merităm – “Jedem das seine” (fiecăruia după cum i se cuvine), cum scria pe poarta lagărului de concentrare Buchenwald.

LINKURI

Agentia de Monitorizare a Presei

<http://www.mma.ro>

Angelicuss

<http://www.angelicuss.go.ro>

Asociatia Alternativa 2003

<http://www.alternativa2003.ro>

Atentie.info

<http://www.atentie.info>

Asociatia pentru Apararea Drepturilor Omului din Romania

<http://www.apador.org>

Buletinul Divers

<http://www.divers.ro/>

Centrul de Resurse pentru Diversitate Etnoculturala

<http://www.edrc.ro>

Coalitia Nationala a ONG-urilor Implicate in Programe

Privind Violenta Impotriva Femeilor

<http://www.nuviolenta.ro>

Comunitatea Evreiasca din Romania

www.romanianjewish.org

Proiectul Educational Anti-trafic

<http://www.anti-trafic.ro>

Gay One.ro

<http://www.gayone.ro>

Institutul Intercultural Timisoara

<http://www.intercultural.ro>

PATRIR

<http://patrir.ro>

Rețele nationale roma

http://www.romanothan.ro/romana/retele/asoc_pref.htm

Romani Criss

www.romanicriss.org

Societatea de Analize Feministe AnA

<http://www.anasaf.ro>

& international:

Antifascism and Antiracism Network:

<http://www.antifa.net>

AntiRacismNet

<http://www.antiracismnet.org>

Association for Women's Rights in Development

<http://www.awid.org>

Bosphorus International

<http://www.bosporus.org>

European Roma Rights Center

<http://www.errc.org>

Exoticize my Fist

<http://www.exoticizemyfist.com>

Les Penelopes

<http://www.penelopes.org>

UNITED for International Action

www.unitedagainstracism.org

Alte linkuri:

www.romania.indymedia.org

www.dmedia.ro

<http://ladyfest-ro.pimienta.org>

www.fight-back.tk

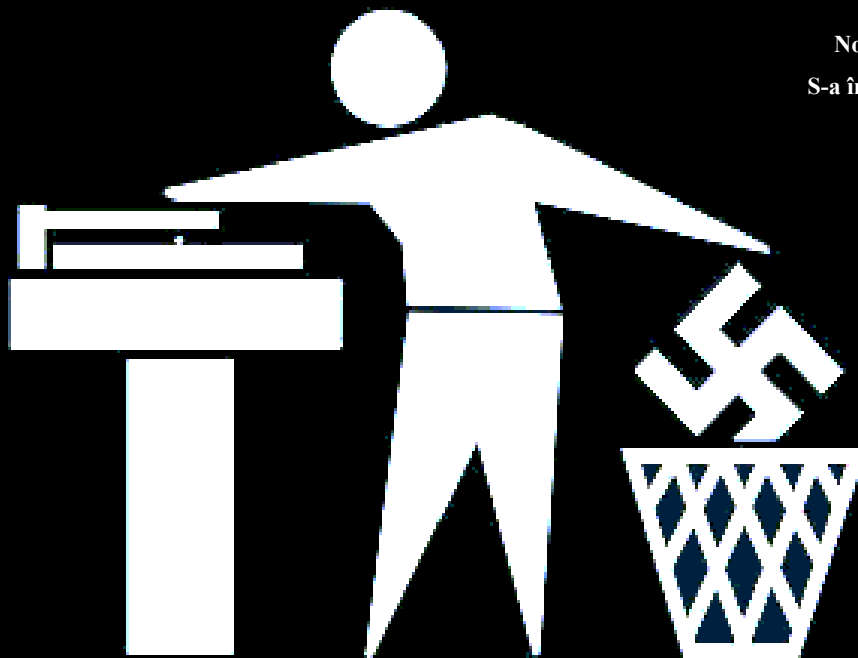
<http://www.sobs.go.ro>

<http://diyc.uv.ro>

<http://radiobarrikada.uv.ro>

<http://www.anarcha.org/sallydarity/main.php>

<http://www.abb.hardcore.lt>

Manifest – de ce o acțiune antifascistă?

Despre Fascism

Scurta istorie a extremismului în România

Noaptea de Pogrom din 9 noiembrie 1938 - Germania

S-a întâmplat în cartierul tău - Societatea românească și

holocaustul

1 iunie 1942

Interviu cu Tinu Virgil, deportat în Transnistria

Naționalismul: la ce ne folosește?

Rasismul în fotbal – situația în România

Campania anti-maneele

De ce avem prejudecăți față de cei diferiți de noi?

Homofobie

De ce anti-sexism?

Rasismul ecologic

Dizabilitățile și discriminarea

Naționalismul în ex-Yugoslavia

Racism și Fascism în Rusia

De la fasciști la discriminare. De la bunici la nepoată

Linkuri